

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 276

ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
43

Μιά προίκα από άποκόμματα τενεκέδων. — 'Η νύφη που προικίζεται με μία στήλη άγγελιών. — Πώς ένας γαμ- πρός πήρε προίκα δύο... φαντάσματα!

Οι περιπτώσεις παραδόξων προικοδοτήσεων τις οποίες αναφέραμε στο προηγούμενο φύλλο, δεν ήταν μοναδικές. 'Ιδιότροποι πεθεροί που θέλησαν να βασανίσουν ή να ευεργετήσουν τους γαμπρούς των κατά πρωτότυπο τρόπο υπήρξαν πολλοί και μεταξύ αυτών πρώτος και καλύτερος έρχεται ο 'Αμερικανός Π. Γ., Κόλλαν, βασιλεύς των κονοσέρων, ο οποίος έπροίκισε την κόρη του με τὰ... άποκόμματα των τενεκέδων που πετούσε το έργοστάσιό του. 'Ο Κ. Κόλλαν, άνθρωπος πρακτικός, έσκέφθηκε πως αν ο μέλλων γαμπρός του εύρισκε έναν τρόπο να κερδίσει χρήματα εκμεταλλευόμενος αυτά τα άχρηστα άποκόμματα, τότε θα ήταν αντίξοός του ως επιχειρηματίας και αντίξοος γαμπρός του. Πραγματικά ο Κ. Κόλλαν, δέν έπρεσε έξω στους ύπολογισμούς του. 'Ο γαμπρός του είχε την έμπνευση να κατασκευάσει από τα άχρηστα κομμάτια των τενεκέδων... νομίσματα, τὰ όποια έπούλησε στη νεοσύστατη Δημοκρατία των Μαύρων της Λιβερίας. 'Ετσι επί πολλά χρόνια, το μικρό αυτό οπερεττικό κρατίδιο της 'Αφρικής χρησιμοποιούσε τενεκέδενια κέρματα, ώπως δε έπίσημο κρατικό νομισματοκοπείο τον εύφρασετο γαμπρό του Κ. Κόλλαν, ο οποίος χάρις στην πρωτότυπη αυτή έπιχείρησή του έκέρδισε έξ ολοκλήρου την έκτίμησή του πεθερού του!

Μιά από τις πιο περιέργες προίκες είναι και αυτή που έδωσε κάποτε ο 'Ιδιοκτήτης των (Τάιμς) λόρδος Κάρναβον στην κόρη του Καικιλία. 'Η μεγάλη αυτή άγγλική έφημερίς δημοσίευσε, ως γνωστόν, στην πρώτη σελίδα της μικρές άγγελίες. 'Ο λόρδος Κάρναβον, λοιπόν, παρεχώρησε την 'Ιδιοκτησία μιας στήλης άγγελιών ως προίκα στην κόρη του. Θά σάς φανή πως η προίκα αυτή μηδαμινή. 'Αλλά θά αλλάξετε γνώμη αν μάθετε ότι η ώραία Καικιλία είχε από τη στήλη αυτή καθημερινό εισόδημα 15 στερλινών, δηλαδή εισέπραττε το χρόνο το αξιοσημέσαιο ποσόν των 5475 λιρών. 'Οι άγγελίες, ως γνωστόν, παντού, έκτος της 'Ελλάδος, ακριδοπληρώνονται.

Σχεδόν άπίστευτη είναι και η ιστορία μιας άλλης 'Αγγλίδος, η όποια έπηρε ως προίκα δύο... φαντάσματα! Σ' ένα παλιό οπίτι της κομπτείας του Σόμερσετ ένεφανίζοντο δύο λευκοντυμένες κυρίες, οι όποιες κάθε

θράδυ παρουσιάζονταν στη μεγάλη αίθουσα του ισογείου, έχορευαν και τραγουδούσαν.

Φυσικά, τὸ πρῶμα δέν άργησε νά γνωσθεῖς τὸν Νάθαν άρχισαν νά συρρέουν πλῆθος περιέργων. 'Ο 'Ιδιοκτήτης Τζών Νόθαν εσκέφθηκε τότε πολύ έξύπνως νά... θάλη εισοδὸ. 'Ετσι οί έπιθυμούντες νά παρακολουθήσουν τὸ σπάνιο θέαμα έπληρώσαν από ένα σελλίνι. 'Ακριδῶς τις εἰσπράξεις αυτές από τις παραστάσεις των φαντασμάτων έδωσε ως προίκα στην μεγαλύτερη κόρη του ο ευφύης Κ. Νάθαν. Καί η δουλειά έπηρε περιφημα επί δώδεκα όλόκληρα χρόνια. 'Ο ευτυχής γαμπρός έσπευπε κάθε θράδυ τις εἰσπράξεις των (παραστάσεων), ώσὸ του τὸ 1928 κάποιος δημοσιογράφος ανέκαυσε ότι τὰ φαντάσματα ήταν οί δυο μικρότερες κόρες του Κ. Νάθαν... Καί έτσι, ο γαμπρός έπαυσε νά παίρνει εἰς δόσεις τὴν προίκα του...

Μιά άλλη περιέργη προίκα είναι αυτή που έδωσε στην κόρη του κάποιος μανιώδης γραμματουλάκης, ο Κόρλ Κάλιγκαν, από τὴν Φιλαδέλφεια. 'Η συλλογή αυτή είχε τεραστία αξία, αλλά της έλειπαν τρία σπάνια γραμματόσημα. 'Ο Κάλιγκαν λοιπόν έδῆλωσε ότι όποιος παντρευόταν τὴν κόρη του θά έπαίρνε ως προίκα τὴ συλλογή του, ύπό τὸν όρον νά τὴν συνεπλήρυνε ο γαμπρός του με τὰ τρία γραμματόσημα.

'Ο νεαρός πού αγαπούσε τὴν δίδα Κάλιγκαν, έπιθυμούσε τόσο πολύ τὴν παντρευθῆ, ώστε κατέφυγε σὲ ένα στρατηγίμηνα: Παραούσιος σὸν πεθερό του τὰ τρία γραμματόσημα έν γνώσει του ότι ήταν κάλπικα. 'Η άπάτη ανέκαλύφθη άφου έγινε ο γάμος. 'Ο πεθερός έσπευσε νά μνηύση τὸν γαμπρό, ο όποιος όμως δήλωσε σὸ δικαστήριο ότι παραιτείται τὴς προίκας καί ότι αν είχε διαπράξει μιάν άδωα άπάτη ήταν γιὰ νά παντρευτὴ τὴν αγαπημένην του. 'Ηταν τόσο πειστικά καί συγκινητικά τὰ έπιχειρήματα τὸν νέου, ώστε τὸ δικαστήριο τὸν άδωωσε. 'Ο πεθερός συνεχώρησε καί αὐτός τὸν νέο καί τὸν παρέδωσε τὴν προίκα, δηλαδή τὴ συλλογή των γραμματοσήμων, πού έξετιμήθη τὸ 1911 σὲ 4 εκατομμύρια δολάρια!

Τὰ παράδοξα

ΜΙΑ ΚΟΡΗ ΠΟΥ ΓΕΛΑ ΟΤΑΝ ΠΟΝΗ!

Οι γιατροί της γαλλικής πόλεως Μπορντώ, παρακολουθού με ένδιαφέρον τὸ παράδοξο φαινόμενο πού παρουσιάσθηκε σὲ μιὰ δεκαπενταετία κόρη καί τὸ όποιο άκόμη δέν μπορούν νά εξήγησουν. 'Οι μύς τὸ προσώπου της νέας αὐτῆς άπόχτησαν ελαφινά καί χωρίς καμμία εύλογόφανή αίτία, τὴν 'Ιδιότητα νά κάνουν μορφαίους πού έκδῆλνουν συναισθηματα αντίθετα πρὸς εκείνα πού αἰσθάνεται πραγματικά. 'Οταν, δηλαδή, ἡ κόρη αὐτῆ εἰνε χαρούμενη, τὸ πρὸ σῶμά της παίρνει έκφραση μεγαυχολίας ἡ πόνου. Καί αντίθετως, όταν εἰνε λυπημένη ἡ πονεῖ, της έρχονται γέλια, τὰ όποια, όδες προσπαθείς κί αν καταβάλῃ δέν μπορεί νά συγκρατήσῃ. 'Εκτός τού φαινόμενου αὐτοῦ ἡ νέα, κατὰ τὰ άλλα, εἰνε άπολύτως ύγιής.

Η ΑΣΤΕΥΛΙΝΗ ΩΣ ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟ

"Όπως όλες οι άνακαλύψεις άφελώνται ως επί τὸ πλείστον σὲ τυχαία γεγονότα, τὸ ἴδιο συμβαίνει καί με τὴν άνακάλυψι ότι τὸ άέριο της άστευλίνης, όταν αὐτῆ καίγεται καί φωτίζει, εἰνε τὸ καλύτερο έντομοκτόνο γιὰ τὰ άνθη. 'Η άνακάλυψις αὐτῆ έγινε ύπό τις έξῆς συνθήκες:

Κάποιος ποδηλάτης, τὸ όποιον τὸ ποδήλατο έπαθε έκάθῃ, σταμάτησε σ' έναν άνθωνα γιὰ νά τὸ διορθώσῃ. 'Αφῆρεσε λοιπὸν τὸ φανὸ της άστευλίνης καί τὸ σποθέτησε κάτω από μιὰ τριαντάφυλλα, τῆς όποιας τὰ φύλλα καί τὰ άνθη είχαν καταφαναθῇ από έντομα. 'Οταν ο ποδηλάτης έπισκέυασε τὸ ποδήλατό του, παρατήρησε μ' έκπληξι πάνω σὸ εἶσφος άπείριαν έντόμων.

'Ανέφερε τὸ γεγονός σὲ κάποιον εἰδικὸ κί εκείνος έπανελάσε τὸ πείραμα καί θεαυώθηκε άπολύτως περὶ τῆς άποτελεσματικότητος τού άερίου.

"Ας τὸ έχουν λοιπὸν ὅτ' ὅψει των οί 'Αθηναῖοι φιλανθεις. 'Ολίγη άστευλίνη καί οί έχθροί των άνθων άποδεκατίζονται.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Στὸν Κολοκοτρώνη κατήγγειλαν κάποτε, ότι δυο γυναίκες του, μυαλάζων τούς στρατιώτες του, θυμωμένος ο Γέρος τὸν Μαργα, διέταξε καί τις τιμώρησαν με τὸν έξῆς παράδοξο τρόπο: Τὴς γυμνώσαν καί τις κυλήσαν σ' ένα χωράφι πού ήταν γεμάτο τσουκνίδες.

— Κατέβα, παιδάκι μου, έτσι νάχῃς καλό.

Σὰς ονομάζει «μάτα» καί άρνείται νά συμμορφωθῇ με τις όδείξεις σας.

"Ανθρῶπος με τις άδυναμίες σας κί εἰσὶς άρχίζετε νά ύποχωρήτε σὸς πειρασμούς πού σας ἡπόχρηται πανηγύρεις. 'Επὶ δέκα λεπτά θάπετε ένα ζευγάρι γαμπες νά κινούνται σὸν άέρα. Στὸ ένδέκατο λεπτό άποφασίζετε ν' άπλῶσετε τὴν παλάμη σὸ γόνυ τῆς έπισκεπτῆρας σας. Σὰς άπαθεῖ με δικαδότη. Γιατί, προκλητικῇ στην εμφάνισι, δέν εἰν εύκολή σὲ παραχωρήσεις. Χωρίς νά θυγῇ μιλιὰ άπ' τὸ στόμα της σὰς καρφώνει με τὸ θάλεμα σὴ θέσι σας καί συνεχίζει, σὸ πείσμα σας, νά κινῇ τὰ πόδια.

Τὴν θάλετε καί ρωτῆσεις: Εἰνε ἱκανὸ νά έρωτευθῇ ποτέ αὐτὸ τὸ άγρίμι; Καί τι διπλοπρόση πρέπει νά εἰνε ο άνδρας πού θά της γέμισῃ τὸ μάτι; Ποῖος 'Ηρακλῆς θάχῃ αρκετὰ γενρά μπράτσα γιὰ νά τιθασεύσῃ τὸ άννητάκτο αὐτὸ πλάσμα, άμαζόνα, με τὴν άθλητικὴ κορμοστασία, με δάδια άρρενωπῶς, με φορδεις ώμους, με μπρούς πού μοῦρσις ο ἡλιος καί σκλήρηνε ἡ δρεϊσάσις, με γενρά μπράτσα, άθλήτρια έτοιμῇ ν' αντιμετώπισῃ τὸν πὸ γενναῖο αντίπαλο;

Κανένα ἱχνος από τὰ άσθενες φύλλο της παραδόσεως. Τίποτα πού νά προδίδῃ ότι κάπου θά έρῃτῃ τὴν άγίλλεω πτέρνα της, πού θά γλῆν ὁ άσφαλῆς της στόχος. Νά πολιορκήσετε αὐτὸ τὸ φρούρι; Οὐτε ἰδέα. Παραλύετε σὴ σκέψι,

— Πῶς εἰσαι άγαπημένη μου; 'Υστερα ριχνοντας μιὰ περιεργῇ ματιά σὸν Καίσαρα, προσέθεσε με σιγανή φωνή γιὰ νά μὴν άκούσῃ:

"Α, ἦρε λοιπὸν ἐπὶ τέλους ὁ ἡλεκτρολόγος; Τὸν έξήγησε τὸ πρέπει νά κινή;

"Ενα κύμα αίματος έθαψε τὰ μάγουλα τού Λαράν. Χωρίς νά περιμένῃ νά τελειώσουν οί συστάσεις καί οί εξήγησεις πού προεβόδσε νά δώσῃ ἡ Λάρα; Χυρρέθηκε με μιὰ δύσκολη κί τὸν γέ. 'Ο ὕπνρτης τὸν κυτάξεσάσῃ με περισσότερη περιφρόνησῃ, ὅσῃ τὴν ώρα πού είχε μιλῇ. 'Εφυγε ντροπισμένος, συντημένος, με τὴν καρδιά θραεά, με τὸν θάνατο σὴν ψυχῇ.

ΛΟΥΙ ΝΤΕ ΡΟΜΠΕΡ

—Κυρία, ο κουρέας έφτασε, ά-

'Απαγορεύεται ἡ άναδημοσίευσις ούου. Διήποτε θέματος τού παρόντος τεύχους

ΕΤΟΣ ΣΤ' ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 276

Κοζερί της έβδομάδος

Η άθλήτρια

Κορίτσι εἰσαι, παιδί μου, ἡ θηρίο; Θέλελα πού ένακήπτε σὴ γαλήνη τού γραφείου σας, άνεμοστρόβιλος μέσα σὸ άτάραχο λιμάνι, πού άναστατώνει τὰ πάντα, παρασύρει σὸν πέρασμά της τὸ τραπεζάκι με τὸ σταχτοδωχείο, καί καθώς σὰς σφίγγει τὸ χέρι σὲ χαϊρετισμὸ νοιώθετε νά σὰς τσακίζει τὰ κόκκαλα καί λυγίζει τὰ γόνατα από τὸν πόνο.

— Σιγνά, παιδάκι μου, θά μοῦ τὸ έρριζώσης.

Σὰς θάλει σά σκουλήκι, σὰς χτυπά προστατευτικά σὸν ὦμο καί δέν τάχει τίποτα νά σὰς όνομάσῃ «λαπά» γιὰ νά έκδῶσῃ τὴν περιφρόνησί της γιὰ τὴν μαλακότητά σας.

'Αποπνικτικὸ έρρισκε τὸν άέρα τού γραφείου σας. 'Ανοίγει μὴν τὸ παράθυρο. 'Ανέτοιμος καθώς εἰσε νά προταεύτετε τὸ χαρτοβάσιλο σας; χαρτιά, σημειώσεις, φάκελλοι, έπιστολές, τὰ παίρνει ο άέρας, κί ἐνῷ εἰσὶς τρέχε·ε νά περιεσέζετε τούςφωγάδες, εκείνη σὰς έρρισκε κυμκμο σὴν παρασάλλη σὰς καί διασκεδάσει άπερίγραπτα με τὸ πάθημά σας.

Κάθισε κάπου, παιδί μου, νά δοῦμε τί θά γίνουμε.

Κανάπες κί' έῆ καρέκλες εἰνε σὴ διαθεσί της. Καβάλα τὸ γραφείο σας, θάξει τὸ ένα πόδι άπάνω σ' άλλο, άποκαλύπτει τις λευκές εκτάσεις της ως τὰ πὸ άπίθανα όρία ζους, ζητεῖ ταίγιο νά κοπνισῇ, φωτὰ νά της τὸ άνάφετε, καί καρε γιὰ νά συνοδεύσῃ τὸ κἀννιόμα της. 'Ολα της τὰ ύπόσχρεσθαι καί δέν ζητεῖτε εἰς άντάλλαγμα παρὰ νά ξεκαθάλλῃ τὸ τραπέσι σας, γιὰτί —σοδωρος κύριος εἰσε—έπισκέψις δέχεσθε, πελάτες έρχονται, κόσμος μπῆνει καί θά μπορούσε νά δυσφημισθῇ καί ἡ έπαγγελματικῇ σας άκόμα όπόστασις όταν έβλεπαν τὸν κορίτσαρο εκείνον άνδρασμένο—καί σὲ τί στάσι!—σὸ τραπέσι σας.

— Κατέβα, παιδάκι μου, έτσι νάχῃς καλό.

Σὰς ονομάζει «μάτα» καί άρνείται νά συμμορφωθῇ με τις όδείξεις σας.

"Ανθρῶπος με τις άδυναμίες σας κί εἰσὶς άρχίζετε νά ύποχωρήτε σὸς πειρασμούς πού σας ἡπόχρηται πανηγύρεις. 'Επὶ δέκα λεπτά θάπετε ένα ζευγάρι γαμπες νά κινούνται σὸν άέρα. Στὸ ένδέκατο λεπτό άποφασίζετε ν' άπλῶσετε τὴν παλάμη σὸ γόνυ τῆς έπισκεπτῆρας σας. Σὰς άπαθεῖ με δικαδότη. Γιατί, προκλητικῇ στην εμφάνισι, δέν εἰν εύκολή σὲ παραχωρήσεις. Χωρίς νά θυγῇ μιλιὰ άπ' τὸ στόμα της σὰς καρφώνει με τὸ θάλεμα σὴ θέσι σας καί συνεχίζει, σὸ πείσμα σας, νά κινῇ τὰ πόδια.

Τὴν θάλετε καί ρωτῆσεις: Εἰνε ἱκανὸ νά έρωτευθῇ ποτέ αὐτὸ τὸ άγρίμι; Καί τι διπλοπρόση πρέπει νά εἰνε ο άνδρας πού θά της γέμισῃ τὸ μάτι; Ποῖος 'Ηρακλῆς θάχῃ αρκετὰ γενρά μπράτσα γιὰ νά τιθασεύσῃ τὸ άννητάκτο αὐτὸ πλάσμα, άμαζόνα, με τὴν άθλητικὴ κορμοστασία, με δάδια άρρενωπῶς, με φορδεις ώμους, με μπρούς πού μοῦρσις ο ἡλιος καί σκλήρηνε ἡ δρεϊσάσις, με γενρά μπράτσα, άθλήτρια έτοιμῇ ν' αντιμετώπισῃ τὸν πὸ γενναῖο αντίπαλο;

Κανένα ἱχνος από τὰ άσθενες φύλλο της παραδόσεως. Τίποτα πού νά προδίδῃ ότι κάπου θά έρῃτῃ τὴν άγίλλεω πτέρνα της, πού θά γλῆν ὁ άσφαλῆς της στόχος. Νά πολιορκήσετε αὐτὸ τὸ φρούρι; Οὐτε ἰδέα. Παραλύετε σὴ σκέψι,

— Πῶς εἰσαι άγαπημένη μου; 'Υστερα ριχνοντας μιὰ περιεργῇ ματιά σὸν Καίσαρα, προσέθεσε με σιγανή φωνή γιὰ νά μὴν άκούσῃ:

"Α, ἦρε λοιπὸν ἐπὶ τέλους ὁ ἡλεκτρολόγος; Τὸν έξήγησε τὸ πρέπει νά κινή;

"Ενα κύμα αίματος έθαψε τὰ μάγουλα τού Λαράν. Χωρίς νά περιμένῃ νά τελειώσουν οί συστάσεις καί οί εξήγησεις πού προεβόδσε νά δώσῃ ἡ Λάρα; Χυρρέθηκε με μιὰ δύσκολη κί τὸν γέ. 'Ο ὕπνρτης τὸν κυτάξεσάσῃ με περισσότερη περιφρόνησῃ, ὅσῃ τὴν ώρα πού είχε μιλῇ. 'Εφυγε ντροπισμένος, συντημένος, με τὴν καρδιά θραεά, με τὸν θάνατο σὴν ψυχῇ.

ΛΟΥΙ ΝΤΕ ΡΟΜΠΕΡ

—Κυρία, ο κουρέας έφτασε, ά-

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία: Σανταρόζα 5,—Τηλέφ. 29.967

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πλουσία συλλογή

Βιτρίνες άπειράριθμες εξέθεσαν καί πάλι ένδυμασίες έτοιμες καί ύφάσματα καμμάτια κί' ο κόσμος ο έργατικός, πού ζῇ σὴ διοπάλη, χορταίνει «στύλ» καί χρώματα μονάχα με...τὰ μάτια! Βεβαίως εἰνε καί πολλοί, πού εύφημερουν έν μέρει καί μπαινουν νά φωνίσουν, πού λες, τὰ έριούχα τους, αλλά κί' αν έχουν χρήματα... κυδαισι κεμερί, άκουνε μόνο τὴν τιμή καί φεύγουν άπ' τὰ...ρούχα τους!

— Βρε τὸ σαχλακάκι...

"Ετσι λέτε; Γελίστε. Σὰς παρασύρουν τὰ φαινόμενα. Πειραματισθε αν δέν πιστεύετε. Με κάποις, φυσικά, έπιτηδεύτη·ε. Δοκίμαστε καί θά έῃτε ότι κάτω από τὴ σκληρῇ μάσκα της δυνατῆς, κρύβεται πάντα ἡ γυναίκα, ἡ τρυφερῇ, ἡ άπαλή, ἡ χαδιάρη, ἡ ρομαντικῇ άκόμα. Δέν ύπαρχει γυναίκα πού νά μὴν κρύβῃ μιὰ δόσι ρομαντισμοῦ μέσα της. Θάάνει νά της έρῃτε τὸ σφυγμὸ, νά τὴν έπιτύχετε σὴν κατάλληλη στιγμή, νά ξέρετε νά τὴν πάρτε τὸν άέρα.

'Αγθος τὸν νέων καιρῶν ἡ κοπέλλα με τὴν άθλητικῇ εμφάνισι, μοντέλο της τελευταίας ώρας, γέρος καί ζωντανός; τύπος, διατηρεῖ όμως μέσα της τὸ γυναικισμὸ της, νοιώθει τὴν ανάγκη της θωπείας, έχει τὸ άπόθεμα της στοργῆς της έτοιμῇ νά τὴ διαχετεύσῃ σὸν άντρα τὸν δνειρῶν της. Δέν εἰνε άπαραίτητο νά εἰσεῖ ο Γολιάθ. Εἶδαμε καί τούς Δαυιδ σὸν πλεύρο της—με μιὰ προὔποσῃ μόνο: νά της μιλήσετε σὴ γλώσσα της, σὴ γλώσσα της έποχής, νά μὴ της έῃτε σάν ένα άπλο «θῆλυ», νά της δώσετε τὴ θέσι της συντροφῶν, νά παίζετε μαζί της τὸ παιχνιδιό σας με ελλικρινεία, με άνοιχτά χαρτιά, με άποφασιστικότητά άλλα καί με έντιμότητα, χωρίς τις πονιριές τού παρελθόνος, χωρίς ύποκρισιες, με θάρρος καί μ' εύθύτητα. Καί τότε μὴν άμφισβälleτε ότι ἡ κορσί σας δέν θά μείνῃ χωρὶς άνταπόκρισι. Τὸ άγρίμι θά γλῆν γατάκι χαδιάρικο καί ἡμερωμένη θά κλίνῃ σὸν ὦμο σας τὸ κεφάλι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Με τὸ ζόρι παντρειά!

Σεκαρδιστικά ανέκδοτα καί ιστορίες γαμπρῶν πού έτέ-

λεσαν τούς γάμους των δίχως νά τὸ δέλουν

Σ' ένα πρόστειο τού Παρισιού πρὸ ολίγων χρόνων ζούσε μιὰ ζωντοχώρα Μαριάννα Λορμπώ, όνομαζόμενη, διάσημη γιὰ τὸ πάχος της τὸ υπερβολικό. 'Η Μαριάννα ήταν σωστό Μαμουθ με φοκαστία, αὐτὸ όμως δέν τὴν έμπόδιζε νά εἰνε κί εύδαίσθητη έφθσον μάλιστα ήταν μόλις 30 χρόνων.

Κοντῇ, χοντρῇ, θαρλεσειδής, όμοια με όδοστοπῆτρα είχε καί τις αξιώσεις της. 'Ηθελε έναν καλό γαμπρό γιὰ λογαριασμό της! 'Ετσι δέν άργησε νά έρωτευθῇ τὸν γείτονα της Ματθαῖο Καρρά, έναν άναθώτατο κηροπώλη. 'Ο Καρρά όμως παρ' ὅλη τὴν άναθώτῃά του, άπέκρουσε με φρίκη τὸν σκανδαλώδη έρωτα της ζωντρο-Μαριάννας. Αὐτῇ όμως χωρίς ν' άπέλπισῃ καθόλου όργάνωσε κρυφὰ μιὰ έκστρατεία νυκτερινῇ σὴν οποία έλαβαν μέρος αρκετές άντρογυναικες της γειτονίας, ἐπὶ κεφαλῇ δὲ αὐτῶν τεθείσα συνέλαβε τὸν κηροπώλη καί τὸν άπειλησε ότι θά τὸν σκότανε αν δέν έδινε άμέσως τὸ λόγο του ότι θά τὴν έπαινε γυναίκα του!

'Ο ταλαίπωρος Καρρά, σάως κί' άκακος καθώς ήταν, άναγκάσθηκε νά πῇ τὸ ναι, φοβήθηκε τις μαινόμενες άνδρογυναικες της φρουράς της Μαριάννας.

"Ετσι λοιπὸν τὴν ἄλλη μέρα...

Σ' ένα χωριὸ της Γαλλίας πάλιν συνέβη ένα άκόμα πὸ παράδοξο σχετικὸ συμβάν. Οί μελλόκλησις καί έπρόκειτο ν' άκούσουν τὴν γαμήλιες εὐχές, όταν ἡ νύφη καταληφθεῖσα από ελαφινῇ ντροπῇ, άνέβηγχο τρὸμο καί σκοταδινῇ, έκράτη έλασμένη καί παραπαύουσα εἰς φυγῇ, άφίνοντας τὸν τού λουτροῦ!...

Τὸ γάμος, έν τούτοις δέν άνεσκηπης, γιὰτί σὴ θέσι της άπερίκουμπη, κόρη άραία, δροσερῇ ρήθηκε γιὰ τὴν άντικατάστασί.

Αντίθετως μάλλον ζήτησε νά τελεσθῇ τόχιστα τὸ μυστήριο νά γάμου, γλυκοκιτίζοντας σὸ πλεύρο τού τῇ νεαρῇ καί χαριτωμένην κομπάρου του. 'Ο παπᾶς

Τὸ πῶς μετανοήσε ο γαμπρός ἡ μάλλον τὸ πῶς έαθώσε, μέσα σὲ μιὰ έβδομάδα καί δέχθηκε τὸ γάμο δέν εἰνε θέασις, μυστηριώδης. Εἰνε τόσο γόσσεσ οί γυναίκες, ώστε πετυχαίνουν τὰ πάν...

Συνδρομαί: 'Ετησία Δρχ. 52.000 'Εξάμηνος » 26.000 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ 1.000

ΑΘΗΝΑΙ, 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1943

Περὶ συσκοτίσεως

Περσασμένα μεγαλεία

Του Ξενοπούλου άνέθηκε ἡ... (Σάντρη. ἡ θωτεινή) κί' άρχισαν ἡδη σκόλια νά κάνουν ὠριμένοι. 'Εφ' όσον θά παιχθῇ — φρονούν — σὲ πόλι... σκοτεινῇ, δέν πρέπει νάνε... θωτεινῇ, μα...καμουφλαρισμένη!

Περὶ συσκοτίσεως

Τὸν Ξενοπούλου άνέθηκε ἡ... (Σάντρη. ἡ θωτεινή) κί' άρχισαν ἡδη σκόλια νά κάνουν ὠριμένοι. 'Εφ' όσον θά παιχθῇ — φρονούν — σὲ πόλι... σκοτεινῇ, δέν πρέπει νάνε... θωτεινῇ, μα...καμουφλαρισμένη!

Περσασμένα μεγαλεία

Τὸν Ξενοπούλου άνέθηκε ἡ... (Σάντρη. ἡ θωτεινή) κί' άρχισαν ἡδη σκόλια νά κάνουν ὠριμένοι. 'Εφ' όσον θά παιχθῇ — φρονούν — σὲ πόλι... σκοτεινῇ, δέν πρέπει νάνε... θωτεινῇ, μα...καμουφλαρισμένη!

Περὶ συσκοτίσεως

Τὸν Ξενοπούλου άνέθηκε ἡ... (Σάντρη. ἡ θωτεινή) κί' άρχισαν ἡδη σκόλια νά κάνουν ὠριμένοι. 'Εφ' όσον θά παιχθῇ — φρονούν — σὲ πόλι... σκοτεινῇ, δέν πρέπει νάνε... θωτεινῇ, μα...καμουφλαρισμένη!

Περσασμένα μεγαλεία

Τὸν Ξενοπούλου άνέθηκε ἡ... (Σάντρη. ἡ θωτεινή) κί' άρχισαν ἡδη σκόλια νά κάνουν ὠριμένοι. 'Εφ' όσον θά παιχθῇ — φρονούν — σὲ πόλι... σκοτεινῇ, δέν πρέπει νάνε... θωτεινῇ, μα...καμουφλαρισμένη!

Περὶ συσκοτίσεως

Τὸν Ξενοπούλου άνέθηκε ἡ... (Σάντρη. ἡ θωτεινή) κί' άρχισαν ἡδη σκόλια νά κάνουν ὠριμένοι. 'Εφ' όσον θά παιχθῇ — φρονούν — σὲ πόλι... σκοτεινῇ, δέν πρέπει νάνε... θωτεινῇ, μα...καμουφλαρισμένη!

Περσασμένα μεγαλεία

Τὸν Ξενοπούλου άνέθηκε ἡ... (Σάντρη. ἡ θωτεινή) κί' άρχισαν ἡδη σκόλια νά κάνουν ὠριμένοι. 'Εφ' όσον θά παιχθῇ — φρονούν — σὲ πόλι... σκοτεινῇ, δέν πρέπει νάνε... θωτεινῇ, μα...καμουφλαρισμένη!

Περὶ συσκοτίσεως

Τὸν Ξενοπούλου άνέθηκε ἡ... (Σάντρη. ἡ θωτεινή) κί' άρχισαν ἡδη σκόλια νά κάνουν ὠριμένοι. 'Εφ' όσον θά παιχθῇ — φρονούν — σὲ πόλι... σκοτεινῇ, δέν πρέπει νάνε... θωτεινῇ, μα...καμουφλαρισμένη!

Περσασμένα μεγαλεία

ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Η ζωή μας είναι θέατρο
Οι ντάλιες και τὰ γιασεμιά

(Ένα δωμάτιο οποιοδήποτε. Έκείνη διαβάζει κάτι. Έκείνος κοιμάται.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (κόβοντας τη σιγή). — Θέω ν' ανάψω το φως;

ΕΚΕΙΝΗ. — Αν δεν προτιμάς να στραβωθείς...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Όχι, δεν προτιμώ τέτοιο πράγμα, αλλά βλέπεις, πρέπει να κάνουμε κάποια οικονομία στο φως, τώρα με τους περιορισμούς του ηλεκτρικού.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ας στραβωθεί, λοιπόν...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γιατί;... Είπ' άπαρ, ρε φίλε να διαβάσεις;

ΕΚΕΙΝΗ. — Άλλα εγώ να κάνω;... Άκούμπησε το κεφάλιακι σου στον ώμο μου, κι έκει, σ' αυτή την έντελώς φθονωρήν θεοσύλα να μου πης πως μ' αγαπάς, ή να στο πω κι εγώ, ή και να μη το πω, με τίποτα, ούτε συ, ούτε εγώ... Αυτό θα σου ξεκουράζε τα μάτια.

ΕΚΕΙΝΗ. — Και θάκανε και οι κοινοί στο ηλεκτρικό... Δεν είν' έτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έτσι, βέβαια...

ΕΚΕΙΝΗ. — Έ, λοιπόν, αδύνατον! Αν κάτσω πέντε λεπτά έτσι όπως μοι είπες, θα σκάσω... Προτιμώ να διαβάσω, έτσι και χωρίς φως. Αυτό μπορεί να μου κλυρώσει τα μάτια, αλλά μου ξεκουράζει τα νεύρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Εξαιρετικό... Αυτό δείχνει πόσο μ' αγαπάς, άφοι ζητάς ν' άποφύγης απ' τη συντροφιά μου διαβάροντας.

ΕΚΕΙΝΗ. — Έχεις λάθος. Σε λατρεύω...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Και το λες όπως θάλεγες μία περικοπή από το Ζ της 'Ιλιάδος...

Τὰ κεντήματα του πόνου

Τὰ δράματα της καρδιάς

Καθισμένη μπροστά στο άνοιχτο παράθυρο, η Μάρθα Γκορξερν έγερνε πάνω σ' ένα εργοχείριο το λεπτό μελαγχρόνιο προσωάκι της. Τα μάτια αλλοίως που είχαν σχηματισθεί γύρω απ' τα μάτια της έδειχναν πόσα δάκρυα είχε χύσει. Έξω ή ημέρα έγερνε προς την δύση της. Ο ήλιος έπαυε με τους σωρούς των κόπων ή Μάρθα σήκωνε τα μάτια της και κύταζε το ρολόι του τοίχου.

Εξάφνη ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ο σύζυγός της.

Μά θα καταστρέψης τα μάτια σου, της φώναξε.

Η φωνή του είχε έναν τόνο τρυφερότητας. Η Μάρθα άπόρησε για το τόσο πρόσχαρο ύφος τού και συγχρόνως για την δύναμη της προσωπικότητας του που τον έδειχνε φαινομενικά τόσο άφελος και τόσο άφοιτος.

Ο Πιέρος Γκορξερν κάθισε μα τού έκανε το γύρο του δωματίου. Παντού εργοχείρια με ζωηρά χρώματα.

— Ολόκληρη ή ζωή σου περάσε μ' αυτά τα κεντήματα, ψιθύρισε με κάποιο παράπονο.

— Σχεδόν, είπε ή Μάρθα. Πόσος χαμένος καιρός.

— Νομίζεις;

— Τι θέλεις να πης;

— Τίποτε. Άλλα ως μιλήσωμε καλύτερα για άλλα πράγματα. Θα βγοιμε άπόψε;

ΕΚΕΙΝΗ (πεισμένη). — Κατάλαβα... Σ' ευχαριστώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (της χαϊδεύει τα μαλλιά). — Μη θυμώνεις... Οι άνδρες πάντα θα προτιμούν τις όμορφες... Το πρώτο έφόδιο της γυναικείας μιάς γυναικας θα μείνη στον αιώνα ή ωραιότης! (Της δείχνει ένα βάζο πάνω σ' ένα τραπέζι). Νά, τις βλέπεις αυτές τις περίφημες ντάλιες; Δες τα όμορτά τους κεφάλια τους, που τάχει χτενίσει με τόσο γούστο, σαν σοφός κομμωτής, ή φύσις... Όλο έμφανισι είνε... Τα χρώματα τους πλημμυρίζουν το δωάτιο... Είνε ένα χάσμα τών ματιών! Για κλεισε όμως τα μάτια σου: Τις έχασες!... Ένώ, πάρε πάλι το ταπεινό γιασεμιά και βάλε το στα πιο τυχικά σκοτάδια. Θά σοι προδώση την παρουσία του ή μορφώσις του... Δε μπορεί να τ' άποχρήση κανείς όλα μαζεμένα... Η ντάλια έχει την όμορφιά, το γιασεμιά το άρώμα... Αν δες να στολήσι το βάζο σου, θα προτιμήσις ή ντάλια ή έσθες ν' άρωματισής την κάρμα σου, ή άκόμα, και να πεθάνης όμορφα, θα σκεπτιής γιασεμιά...

ΕΚΕΙΝΗ. — Όστε, εγώ είμαι σαν τις ντάλιες...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ίδια... το ίδιο καλοχρησμένο κεφάλιακι, ή ίδια όμορφιά...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μά, χωρίς άρώμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Το άρώμα της γυναικας είνε ή τρυφερότης, ή στοργή, το χαδί της μαλλιάς τού άντρα... (Έκείνη σφίγγει κοντά του, τον χαϊδεύει, τού δίνει τα χείλια της). Έκείνος ή φιλαία, ή όστερη... (Έκείνη άπομακρύνει ήρεμα). Καλά... Καλά... Πειράχτηκε ο έγωισμός σου, μή μήν προσπαθείς να κάνης κάτι που δεν τ' ανιούει... Έσύ είσαι μόνο ένα όμορφο πλάσμα... χαρά τών ματιών... Για να σε θαυμάσω, άς ανάψω το φως! (Ανάβει το φως).

Αντίο οκονομιά! (Έκείνη, παρηγορημένη από το που μπορεί τώρα να διαβάσει άνετα, ξαναρχίνεται με τα μούτρα στο διάβασμα τού βιβλίου).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Απόψε;... Μά... Μεσολάησε μικρή σιγή. Η Μάρθα έκρινε πως εκείνο το θράψι ή όποκρίσια του ήταν πιο φροντισμένη απ' άλλες φορές. Φάνηκε κάπως στενωχωρήμένη και ή στενωχώρια αυτή έκδηλώθηκε άμέσως σ' ένα μικρό πνιγμένο γέλιο.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε εκείνος θυμωμένος. Είπα τίποτε άστειο και γέλας;

— Όχι, φίλε μου. Άπολύτως τίποτε σε θεόθαί... Νά σου πώ όμως την αλήθεια: Δεν τήδελα και πολύ να εγώ άπόψε.

Η τελευταία αυτή φράσις της Μάρθας πνίγηκε σ' αλγυμούς. Έκείνος τότε παρεξηγώντας τη στάση της έξέπασε σ' ένα λυγρό φρυά.

— Θάλεγε κανείς πως με ύποπτεύσαι; φώναξε τέλος. Αυτή τη φορά θέλω εξήγησις. Τό άπατά!

Η έκφρασις τού προσώπου της Μάρθας άλλαξε μονομιάς. Ήταν ό άφέντης και άκαιτός, διέταζε, φοβόριζε. Τού είπε λοιπόν:

— Έστω, φίλε μου, άς γίνη κι αυτό.

— Θέλω όμως να μάθω συγκεκριμένα πράγματα, είδεμ ή μού ζητήσις συγγνώμην που με άδικήσε.

— Βλέπεις, στη ράχη τού νεονιού το μικρό αυτό άστρο κρεπεί. Τόν ρώτησε με σεβασμότητα ή Μάρθα. Είνε το πρώτο μου έργο. Από τότε θάχουν περάσει πέντε περίπου χρόνια... Αν τού προσέξης καλύτερα θα παρατηρήσις πως σε όρισμένα μέρη ή εργασία του είνε άπρόσεκτα κακή, κάθε φορά που μάθαινα κανένα νέο για ή Σουζόν... Περιττόν ν' άρνηθής, τώ ξέρω όλα... Πάντοτε τώ ήξερα όλα. Οι άνδρες δεν μπορούν να μάς κρύψουν τίποτε. Η φτώχεια και τών επιτυχιών ψευδολογία τους είνε τρομακτική... Άφοι θάσας με ως αυτό το σημείο, είνε προτιμότερο να ξελαφρώσωμε την καρδιά μας. Ίσως τότε να περιφρονής λιγότερο τ' άκουρολόγηματά μου όπως σ' άρέσει να τα λές... Έκείνο πάλι το μεγάλο σκάσμα τού πιάνου που φάνηκε ως το πάτωμα, άντιπροσέπει έξη μηνών εργασία, από τον Οκτώβριο έως τον Μάρτιο. Θυμάσαι; Τόν Ίανουάριο ή Ίανώνα Κορκίς έφανε για την Νίκαια και τόν Φεβρουάριο ο γιάρσος σου σε συνέδουλεσε να περάσης μερικές έβδομάδες στην Κωνη. Άκτι. Τι ώραιες διωλέτες που μουτέλες απ' εκεί. Κι όλα αυτά τα εργοχέρια διηγούναις τού άπιστίου σου. Οι προσδοκίες σου είνε κεντημένες πάνω σ' αυτά με μετάξι και κλωστή, μά και με αίμα... Άκούς; Με το αίμα της τσαλαπατημένης, της κομματιασμένης μου καρδιάς.

Ο θόρυβος τού δρόμου λιγόστεψε, λές κι άκούγε κι' αυτός την πονεμένη της ιστορία. Ο σύζυγός της κρατούσε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του. Έξάφνη ή Μάρθα σηκώθηκε, άνοιξε άπότομα ένα συρτάρι και έξέδωσε ένα μιστελειωμένο κεντήμα.

— Αυτό το βλέπεις για πρώτη φορά; Δέν είνε τελειωμένο. Ω στόμα με κοράσε πολύ. Κατέμου. Είχα πονοκεφάλους. Ήμουν φρενιά άπελπισμένη. Μά δεν τώ τελείωσα, γιατί μία μέρα έμαθα την άναχώρησις της γυναίκας με λι. Η λυπημένη σου μορφή μού ένα παραλήρημα χαράς. Πέταξα τού εργοχείριό μου στο βάθος τού λα είχαν πιά τελειώσει.

— Κ' έπειτα; ρώτησε εκείνος.

— Έπειτα, φτωχέ μου Πιέρ, τού έλεε εκείνη στρέφοντας προς τού μέρος τού τα μιστελειωμένα απ' τα δάκρυα μάτια της, έμαθα ότι

Ανέκδοτα δικαστών και δικηγόρων

Ο υπόδικος λέει στο δικηγόρο του:

— Αν δεν κάνω λάθος μου είπες πως αν φερθώ με άδρότητα στον δικαστή θά με άθώασει. Δεν είνε έτσι;

— Άκριβώς. Δεν φέρθηκες με άδρότητα;

— Πως... Τού είπα: Καλημέρα κύριε δικαστή! Πως είσθε σήμερα άγαπητέ μου κύριε πρόεδρε. Τι γίνεται ή άξιότιμος κυρία Πρόεδρου, τα παιδιά;

— Ε! Λοιπόν;

— Λοιπόν κι' αυτός μού άπήντησε: Πέντε χιλιάδες πρόστιμο, άναδέεσάτε.

Σε κάποια δίκη, ο πρόεδρος τού δικαστηρίου, μετρίας μορφώσεως δικαστικός, τώ έθαζε συνεχώς μ' ένα δικηγόρο, ζητώντας άφορη για φασαρία και καταβάσεις. Σε μία στιγμή τού πήγε να πη πολλά κατά ο δικηγόρος, ο πρόεδρος τόν διέκοψε και τού είπε άσπρη:

— Δέν έφέρετε λοιπόν, γιατί είμαι έγώ εδώ;

Εδώ με πιάσατε, κ. Πρόεδρε τού άπάντησε ο δικηγόρος. Όμολογώ ότι δέν ξέρω.

Σε μία άλλη δίκη ο πρόεδρος τού δικαστηρίου λέει άπευθυνόμενος σ' ένα συνήγορο, με τόν όποιον είχε άλλαπάλληλα έπειστικά:

— Κύριε, μπορώ να σας μάθω το νόμο, δέν μπορώ όμως να σας διδάξω τούς τρόπους.

— Άσφαλώς! κύριε πρόεδρε άπήντησε ο τετραπέρατος συνήγορος.

Ένας δικηγόρος ύπερασπιζόμενος κάποιον κακοήγορο ενάπουν τού Κακούργουδικείου, λέει σε μία στιγμή, πάνω στη φόρα τού, άπευθυνόμενος προς τούς ένόρκους:

— Κύριοι ένόρκοι, δέν θέλω τίποτ' άλλο από σας. Σκεφθήτε μόνο ή φτωχή τού μητέρα, ή μοναδική τού μητέρα!...

Ρώτησαν μία φορά τού Μπέρναρ Σάου τί είνε δικηγόρος. Δικηγόρος, άπάντησε ο μεγάλος χιονομυρτίστας, είνε ένας άνθρωπος που καταφέρνει δυο άλλους ανθρώπους να τσακωθούν και κατόπιν τούς πέρνει το σκακάκι!

Έφυγε με τόν πιό στενό σου φίλο. Σάν να σε θάλεω ακόμη ή αν μηθές εδώ μέσα με τα μάτια άσθουλωμένα, με το στόμα σκαπμένο και με την άπαισία εκείνη προσποιητή ευθυμία για να μού ρίξης στάχτη στα μάτια. Μά ο πόνος σου ήταν τόσο καταφανής, τόσο μεγάλος, που αν ήξερα πού έρισκόταν ή γυναίκα εκείνη, σε θεόθαί, Πιέρ πως θά πήγαινα να την φέρω πίσω.

Ο Πιέρ την κύταζε θαυμάσια συγκινημένος.

— Νά, συνέχισε ή Μάρθα. Όλα αυτά τα κεντήματα διηγούναις την τραγωδία τού πόνου μου. Μιλούν για τού δράμα της ζωής μου, για τις άπιστίες σου. Σε έχω αυτός εύρισκα παρηγοριά. Τα έχω ποτίσει με τα δάκρυά μου. Κι τώ θεός έφείρε πόσα θά κεντήσω άκόμα...

Ο Πιέρ πλησίασε, την πήρε στην άγκαλιά του και την έσφίξε πάνω στο στήθος του.

— Καλή μου Μάρθα, της είπε, ρίξε τώ τελευταίο κεντήμα στο συρτάρι. Στο έξης θά είμαι δικός σου, μόνον δικός σου, σού τώ όρκίζομαι.

Κι' αλήθεια, απ' ή μέρα εκείνη τώ καταθάκι τών εργοχείρων της Μάρθας έμεινε για πάντα κλειστό.

ΖΑΝ ΝΤΕΤΕΡΡΑ

Πάθημα στο κύμα

Μπλε ο ουρανός.

Κι' ο Σαρωνικός άνοιγε τήν θαλάσσαν άγκάλη του έτοιμος ν' άγκαλιάσει τήν Σουλχίδα. Ολόκληρος ο δίσκος τού ήλιου έμεσουρανούσε θριαμβευτικά και άστραφτε σαν λίρα που μόλις έπεσε από το νομισματοκοπείο τού Ύψιστου.

Σεπτεμβρίου.

Είνε ή εποχή που συνεχίζουν τα μπάνια μόνον οι φανατικώτεροι έρασται της θάλασσας. Τό κοινό άλιγοστύνει.

— Δέν πηγαίνω ποτέ Ιούλιου!

— Γιατί;

— Είνε γεμάτη ή άκτι από άνδρες. Και μόλις δούν μία θύρα γυναίκα με μαγιώ λυσοούν. Με κυτπάνε μ' ένα τρόπο! Προτιμώ μοναξιά.

Βασίλισσα της καλλονής, σάμα φιδίσιο, άσυγκριτο σύνολο γραμμών, φινέτσα, καμπύλες χαραγμένες με άυστηρότητα μαθηματική μπορούσε να άφήρη λιπούμα τα πλήθη τών άνδρών ή Μάρλεν. Νά έμφανισθί με μανιά; Δέν θά μπορούσε κανείς ν' άνθέρη μπροστά σ' αυτό το γυμνό θαύμα τού κορμιού της.

Κρύμα είνε οι άνδρες!

Γιατί να τούς βασανίζης;

Και έτσι τώρα που άραίωσε ή πελατεία κατέβηκε στο θάλαρο ή Μάρλεν να πάρη τού μπάνιου της χωρίς να πάρη συγχρόνως και άνθρώπους στο λαιμό της. Έβαλε τώ κόκκινο μαγιώ και θύγχε στην άμμουδιά. Έτριχύωσε ή θάλασσα και έβουηξε ο γιάλος. Έσπκώθηκαν τα ψάρια επάνω από τώ νερό και έκαναν τούμπες από τήν κατάπληξη τους.

Μόνον ένας μελαχρινός, ήλιοκαμένος κύριος, που καθόταν στην άμμουδιά και διάβαζε κάποιο βιβλίο, ούτε έσπκωσε καν τα μάτια του να δη το άριστούργημα που προχωρούσε προς τώ κύμα. Έριξε μία πλάγια ματιά ή Μάρλεν, είδε τήν άδιαφορία του και έπέσιμωσε. Είπε πέρα της:

— Κρύος που είνε!

— Ύστερα:

— Θέλει κάψιμο!

Κατόπιν:

— Πρέπει να τιμωρηθί.

Ούτε κατεδέχθη να σηκώση τώ κεφάλι από τώ βιβλίο τού ο κύριος να δη αυτό το θαύμα τών θαυμάτων που έχαριεντίζετο δυο βήματα μακρύτερα. Θύρια είνε ή Μάρλεν. Τόση άδιαφορία, τόση περιφρόνησις; Τόση ψυχρότης; Πρώτη φορά της συνέβαινε ν' άντικρύση τέτοιον άνδρα.

Τότε πεισιμάρωσε για καλά ή Μάρλεν και έθυμήθηκε τί έκανε σ' άνάλογο περιπτωσι μία γόσσα τού κινηματογράφου. Έτσι άδιάφορος και θαυός, ήταν ο γόσος που της έκανε έντύπωσι. Και ακριβώς στα μπάνια συνέβαινε ή ιστορία. Έπηρε, λοιπόν, ή γόσσα της θόδνης ένα κανώ, άνοιχκε λιγάκι και ύστερα έκανε πως άνοιχκε και έβαλε τις φωνές. Έπλόσε τόνε ο γόσος στο νερό, τήν έωσε και άρτίσε ή μεγάλη και συγκλονιστική ιστορία τού έρωτος μεταξύ τους.

Έτσι θά έκανε και ή Μέρλεν. Έπηρε ένα κανώ. Άνέθηκε, γύρισε και τού έριξε ένα θάμμα πολυσήμαντο, αλλά τώ θάμμα πήγε στα χαμένα. Τόν καβά του ο άνδρας. Έφρύαζε ή Μάρλεν.

— Τώ κάνει επίτδες!

Και ύστερα:

— Θά τόν ταραξώ.

Και κατόπιν:

— Αυτός είνε άνδρας! Μού άρέσει. Μάρ-

λεν, είπε στον έαυτό της, δέν θά είσαι γόσσα, άξία της φήμης σου αν δέν τόν κατακτήσης. Έμπρος εις τα μεγάλα κόλπα σου.

Και άνοιχτηκε με τώ κανώ. Άλλά στο μεταξύ θύγχε άέρας και παρέσυρε τώ πλεούμενο μαζί με τήν γόσσα τού Παγκρατίου. Στην άρχή δέν έδωσε προσοχή. Άπότομα όμως ο άέρας δυνάμωσε και τώ κανώ έκινδύνευε ν' αναποδογυρίση. Τότε θυμήθηκε ότι δέν ήξερε κολύμπι και έγινε κατακίτρινη.

— Θεέ μου!

— Άλλο κύμα:

— Παναγία μου!

— Άλλο κύμα:

— Μαννούλα μου!

Και τότε ή καυμένη ή Μάρλεν έκείνο που ήθελε να κινή ως κόλπο τώ έκανε έκ τού φυσικού. Έντρομη μπροστά στον πραγματικό κίνδυνο που τήν άπειλούσε, έταίριζε:

— Βοήθεια!

— Κανείς!

— Πνίγομαι, μωρέ!

Ψυχή:

— Τρεχάτε, Χριστιανοί!

— Ίδρωμε και ξεϊδρωμε ή Μέρλεν — μέσα στο νερό — άσπριζε και κτρινίζε και προπαθούσε με άγωνιαν να κρατήση τήν ίσορροπία της επάνω στο πλεούμενο. Έν τώ μεταξύ ο γόσος, χάρις στον όποιον είχε έκτεθί σ' αυτό τόν κίνδυνο, ούτε καν έσπκωσε τα μάτια του να δη. Έριξε ένα άπεγνωμένο δέμα προς τήν κατευθύνη τού ή Μάρλεν και τόν είδε σκυμμένο πάντα στο βιβλίο του.

— Βοήθεια!

Τίποτε!

— Χάνομαι!

Μηδέν.

— Πνίγομαι, χριστιανοί μου! Τρεχάτε! Βοηθάτε! Δέν υπάρχει ένας άνθρώπος τού θεού, ένας Χριστιανός να ώση μία γυναίκα!...

— Φρίκη! Ένα δυνατότερο κύμα άναποδογύρισε τώ πλεούμενο και ή γόσσα δρεάκη στην θάλασσα να κινή μπουρ μπουλβήρες. Σε μίαν υπέρτατη προσπάθεια κατάφερε όμως και άρπάχθηκε από τώ κανώ, έβγαλε λίγο από τώ νερό που κατάνη και έσκυψε σαν τρελλή. Θεέ μου, θεέ μου, τί ήθελε αυτή να κινή στα καλά καθούμενα κόλπα τόσο επικίνδυνα!

Κάποτε, επί τέλους, τήν άντελήφθη ένας λέτσος. Όρμησε στην θάλασσα με τα σώβρακα και έώσε χείρα βοήθειας στην Μάρλεν. Με κόπο τήν έβγαλε στην στερά. Μέσα στην παραζάλη της ή Μάρλεν έννομιε ότι ήταν ο γόσος και άρέθηκε στην άγκαλιά του. Όταν όμως τήν έβγαλε στην παραλία και είδε τήν αθλία μορφή του και πρό πάντων τώ σώβρακό του έφριξε.

— Έσείς με έώσατε!

— Εγώ, δεσποίνι!

— Πάντως, σας ευχαριστώ.

— Παρακαλώ, δεσποίνι.

Και ή Μάρλεν έκρυψε τώ πρόσωπό της από έντροπη για τώ πάθημά της, να σωθί — γόσσα αυτή — από ένα σώβρακοφόρο λέτσο, πράγμα που δέν θα συνέβαινε ποτέ στον κινηματογράφο. Ύστερα ένγυρισε, είδε τόν κύριο που εξακολουθούσε να διαβάξη πάντα άδιάφορα, κοκκίνισε, κτρινίσσε και ρώτησε:

— Ποιος είνε αυτός ο κύριος;

— Αυτός πού διαβάσει;

— Ννννν!

— Αυτός, δεσποίνις, είνε ένας κουφός! Δέν ξέρω πως τόν λένε, αλλά μπήμα να πέση πλάι τού δέν παίρνει μυρωδιά.

Φρίκη! Φρίκη! Όλα τα είχε υπολογίσει ή Μάρλεν, πλήν της περιπτώσεως της κουφάρας τού μυστηριώδους γόστος. Και είπε τώ περιφρονών:

— Στού κουφού τήν πόρτα όσο θέλεις θρόντα!

Και έφυγε από τα μπάνια άπελπισμένη.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Μη νομίζετε ότι πρόκειται για κάποιαν άστειότητα εύφαντάστου φυσιοδίφου... Μάλιστα, κυρίες και κύριοι, τα πουλιά έχουν τα δικαστήρια τους. Οι πτερωτοί ένοχοι παραπέμπονται σ' αυτά, δικάζονται από ένόρκους και καταδικάζονται σε διάφορες βαρύτερες ποινές, σε έξορία λ.χ. ή ακόμη και σε θάνατο. Κανείς δέν γνωρίζει, θέβαια, ποιά είνε τα εγκλήματα για τα όποια δικάζονται οι κατηγορούμενοι. Πάντως οι φυσιοδίφαι έχουν παρατηρήσει ότι ποτέ τα δικαστήρια δέν άθωνάνουν τόν δικάζομενον. Φαίνεται ότι οι νόμοι τών πουλιών είνε δικαιότεροι και όρθότεροι από τών ανθρώπων και ότι ποτέ ένα πουλί δέν κατηγορείται για ένα έγκλημα αν δέν υπάρχουν άναμφισβήτητες άποδείξεις της ένοχής του. Έξ άλλου τα πουλιά έπιβάλλουν συχνά ποινές που μάς φαινότανι έντελώς άδικές και τιμωρούν τούς όμοιους τών για πράγματα που δέν είνε οι ίδιοι υπεύθυνοι. Όταν λ. χ. ένα πουλί παρουσιάζει μία σωματική άναπηρία είνε κουτό, στροβό, κακοφάνιμένο ή έχει αλλοιωμένα τα χαρακτηριστικά της ράτσας του, έπειδή είνε προϊόν παρανόμου συζεύξεως, τότε άμέσως τιμωρείται με θάνατο. Ο Μπυφφόν περιέγραφε τήν έκτέλεσι μίας καρδερίνας, ή όποια είχε

τύχη να ξαναβρεθούν μεταξύ τών άγρίων συναδέλφων των παραπέμπονται σε δίκη και έκτελούνται ύστερα άπό συνοπτική διαδικασία.

Δέν πρέπει να κατηγορησούμε τα πουλιά για τήν τόση τους σκληρότητα. Άσφαλώς, όπως πολλές φυλές έρρυθροδέρμων που σκοτώνουν τα σακάκια και μη καθαρόαιμα παιδιά, τα πουλιά φοβούνται μήπως οι σωματικές άνωμαλίες μεταδοθούν απή φυλή και χαλάσουν τη ράτσα. Θεωρείται λοιπόν ως έγκληματική προσβολή τών δημοσίων ήθών κάθε έμφάνισις μινιδός και σωματικής άναπηρίας και τιμωρείται με παραδειγματική σκληρότητα. Είνε ένα παράξενο θέαμα αυτά τα δικαστήρια τών πουλιών, γιατί παρουσιάζουν κτυπητές όμοιοτητες με τα ανθρώπινα δικαστήρια. Ο Ράιν και πολλοί άλλοι φυσιοδίφαι περιέγραψαν συνεδριάσεις δικαστηρίων σπουριτών. Συγκεκριμένα να σ' ένα ήμικύκλιο τα σπουριτίνα άγόρευαν με πολλήν τάξη, ενώ τώ γηραιότερο που προήδρευε καθόταν σσβάρο και άμυλιτο. Μόνο προς τώ τέ εξεδίσε τήν άπόφασι. Άμέσως τα λοιπά σπουριτίνα ριχθηκαν στον ένοχο και με θυμωμένες φωνές, κτυπώντας τον με τώ ράμφος τους τόν έδιωξαν κακήν κακώς από τήν παρέα. Ο κατηγορούμενος είχε καταδικασθί, φαίνεται σε έξορία...

Άλλα οι πιο ένδιαφερόντες δίκες γίνονται μεταξύ τών κορακιών. Στη μέση βρίσκεται ο κατηγορούμενος συντετριμμένος και φοβισμένος και ένα γύρω είνε οι ένόρκοι, ο πρόεδρος και ο εισαγγελέας. Επί ώρες τα κοράκια συζητούν για τήν τύχη τού δόδη ή άπόφασις, δικασται και ένόρκοι έπιβάλλεται κατά τούς καταδικώ, κτυπώντας τον με φοβερά λύσσα και τόν θανάτωνουν.

27^ο — Καί ζαλισμένος συ-
χρόνως γιατί αντί να
διευθυνητέ το άμαξι
προς τόν δρόμο, τό ρί-
ξατε μέσα στό δάσος.
— Όχι, όχι, απατάστε. Έτρεξα
αμέσως κοντά στό Βαλόν γιά να
δεσφαιρώ άν ήταν νεκρός ή όχι.
— Είπαθε βέβαιος γιά ό,τι λέτε;
— Βεβαίωτατος, απάντησε
ο Μπαφόρ.
— Δέν μπορώ να καταλάβω τι
ποτέ ψιθύρισε ο Πενών καταστο-
φισμένος. Καί προχώρησε έμ-
πρός έρευνώντας, κι ακολουθούμε-
νος άπ' τόν Μπαφόρ.
— Άξανα άκούστηκαν φωνές.
Ήταν ο Γεράρδος με τόν κ. Λω-
ζιέ, αλλά δέν τους διέκριναν ά-
κόμη γιατί τό δάσος ήταν πυκνό.
Σέ λίγο βρέθηκαν και οι τέσ-
σαρες άνδρες μαζί.
— Τι κάνατε εδώ; ρώτησε ο ά-
νακριτής τόν Πενών.
— Παρακολούθω τό ίχνος τών αι-
μάτων στα φύλλα, κύριε.
— Κι' έγώ τό ίδιο θέλω, είπε
ο άνακριτής δείχνοντας κι' άλλη
κηλίδα αίματος.
Είχαν και οι δυό ακολουθήσει
τά ίδια ίχνη.
— Συμβαίνει κάτι τό πολύ πε-
ρίεργο! είπε ο άνακριτής. Κά-
ποιος πληγωμένος πέρασε άπ' τό
μέρος αυτό... Δέν μπορούσε να εί-
νε ο Βαλόν, ό οποίος κατά τό
λόγιο του κ. Μπαφόρ και κατά
τήν βεβαίωση του κ. Γεράρδου έ-
μεινε στον τόπο.
— Δυσκόλο ένε ν' άποφανθώ-
με, γιατί τό μέρος αυτό τόπο δά-
σους εινε σκεπασμένο άπό θά-
μους και μακαμένα φύλλα. Έν
τούτοις να και ένα άλλο ίχνος
πού θα μάς διαφωτίση... Ίχνος
ποπουτοού με τακούνη στενό. Ή
άκρη του ποδιού εινε γυρισμένη
προς τη διεύθυνση του άμαξιού.
Δέν πάτησε κανείς άπό μάς... Τι
συμπεραίνετε;
— Ότι ο φονεύς, άφου πυροβό-
λησε βλέποντας τό άλογο να κλο-
νίζεται τρέχον προς τό άμαξι
γιά να δει άν έπεσε ο σάκκος με
τά χρήματα.
— Ναί, άλλ' ο δολοφόνος έπρε-
πε να γνωρίξη ποσα χρήματα ύ-
πηρχαν στό σάκκο, πρόσθεσε ο
κ. Μπαφόρ.
— Βέβαια. Θα ύπήρχαν ίσως άν
θραυτοί πού ήσαν άνά ο Βαλόν
θα μετέφερε 450 χιλιάδες φράν-
κων στην έπαυλή του. Καί μεταξύ
αυτών πρέπει να έρευνήσουμε.
Άλλοι υπάλληλοι της τράπεζης, κι'
έχουμε τους γραφείς του συμβό-
λωνόφωτος, τους πελάτες πού
επισκέπτονταν έμπρός όταν έμ-
εθα μάς δώση πολλές πληροφορί-
ες γι' αυτό.
— Κύριε Μπαφόρ, πού συναντή-
σατε τόν κ. Βαλόν;
— Στο κ. Παρλαγκέ. Έφάγα-
με μαζί. Στο δρόμο άκουσα μία
—δυό φορές τρέξιμο πόσα μας.
Ήμιον βέβαιος ότι μάς παρακο-
λουθούσαν και άνεκοίνωσα τους
φύλους μου στόν κ. Βαλόν. Μά-
λιστα του συνέστησα να προσέχη
έφ' όσον έφερε χρήματα μαζί
του. Ο Βαλόν όμως είχε λάθει
τά μέτρα του γιατί άμα πληγώ-
θηκε πρόφθασε να πυροβολήση
κι' αυτός πρσ τό μέρος του δολο-
φόνου.

— Τότε αυτά τά αίματα ώρισμέ-
ως θα εινε άπ' τό δολοφόνο, εί-
πε ο Γεράρδος.

έκνευρισμένους πολύ τώρα τελευ-
ταία. Λίγο νερό, σάς παρακαλώ.
να δροσίω τό μέτωπό μου, τη
πληγή μου πού καίει... Τίποτε άλ-
λο...
— Νερό; είπε ο Πενών και
πού να τό βρούμε;
— Έχει εδώ κοντά στο Έλος
των Έλαφών... Τό έξερουν όλοι οι
κυνηγοί και οι λαβροθηραι! Ας
έλθω κάποιος να με συνοδεύση να
πάω ως εκεί... Η δροσιά του νε-
ρού θα μου κάμη πολύ καλό... Θα
γυρίσω μόνος.
— Σας συνοδεύω έγώ, είπε ο
γιατρός.
— Πηγαίνουμε όλοι, είπε ο κ. Λω-
ζιέ κι' έκαμε νόημα στόν Πενών να
πάη κι' αυτός.
— Όταν έφθασαν στο Έλος κά-
θησαν.
Ο Μπαφόρ είχε κάπως ξανά-
βρει την ψυχραιμία του.
Ο Γεράρδος έβγαλε άπ' τό
κεφάλι του τόν επίδεσμο. Τό αί-
μα άρχισε να τρέχη πάλι. Ο
Μπαφόρ ύπέφερε πολύ γιατί ή
πληγή είχε πρσιθεί.
— Δέν εινε επικίνδυνη! είπε ο
Γεράρδος. Σέ όκτώ ήμέρες, με
σχετική άνάπαυσι, θα έπουλωθή.
Ο Μπαφόρ άφου δροσίσθηκε
άρκιστα ζήτησε να γυρίσουν πίσω.
Στό δρόμο ο κ. Λωζιέ πήρε τό
γιατρό κατά μέρος.
— Τι προσέξατε; ρώτησε.
— Πρό: όλίγον όταν έξετάζατε
τη πληγή του κ. Μπαφόρ;
— Η πληγή δέν μου φαίνεται
σπουδαία. Οι πληγές του κεφα-
λιού εινε ή θανατηφόρες ή έντε-
λώς άκίνδυνες και τότε θεραπεύ-
ονται χωρίς γιατρό.
Ο άνακριτής κούνησε τό κε-
φάλι του.
— Επιτρέπατέ μου να έπιστή-
σω τη προσοχή σας στό τραύμα.
Θα με άποχρεώσετε μάλιστα άν
μου δώσετε και σήμερα ακόμη
την έκθεσή σας.
— Ευχαρίστως κύριε, απάντησε
ο Γεράρδος, χωρίς να ύποπτευθή
τίποτε.
Ο Πενών, ό οποίος εδάδιζε
πίσω τους άκουσε τη συνομιλία
τους.
— Μου φαίνεται πώς ο γέρος
δέν έφέρει τί τό γίνεται! ψιθύ-
ρισε.
Διευθυθηκαν προς την έπαυλή.
Ο κ. Λωζιέ συνώψισε στόν Πεν-
ών τις παρατηρήσεις του:
— Έχουμε τρία δεδομένα γιά
τη δολοφονία του Βελόν. Πρώτα
— πρώτα τό περιστροφό πού βρή-

καμε. Θα έξετάσουμε τόν όπλο-
πόλη άπό τόν όποιο τό άγόρασε
ο δολοφόνος και θα βρούμε ίσως
τά ίχνη του φονεύς. Έπειτα εί-
νε σίγουρο ότι ο φόνος έγινε γιά
να κλαπούν τά χρήματα. Ο Παρ-
λαγκέ θα μάς πληροφορήση γιά
τό ποσό πού έδωσε στόν Βαλόν.
Άλλα κι' ένα άλλο δεδομένο εινε
τό τραύμα του δολοφόνου. Τι λέ-
τε και σεις κ. Πενών;
— Είμαι σύμφωνος κ. άνακρι-
τά. Άλλα γιά τό περιστροφό...
— Εινε σπουδαία άποδείξεις.
— Δέν μπορώ κ. άνακριτά να
συμφωνήσω σ' αυτό.
Ο άνακριτής έκαμε μία κίνησι
γιά να δείξη τη περιφρόνησή του.
Ο Πενών τό άντελήφθη.
— Ναί, σέ έξρω καλά, ψιθύρι-
σε, με παίρνεις γιά κανένα άνοη-
τό και δέν μου δίνεις σημασία.
Άλλα λίγο με ενδιαφέρει.
Και ύψωνοντας τη φωνή του
είπε:
— Τόσο μου φαίνεται περίεργο
τό ότι ο δολοφόνος έβριζε τό πε-
ριστροφό του στόν τόπο του έγ-
κλήματος, άντι να τό κρύψη στη
τάση του, ώστε θα έξακολουθώ
να έπιμένω τό τό όπλο έποπθε-
τήθηκε εδώ προς άποπλάνησι τη;
δικαιοσύνης.
— Δέν παραδέχεσθε λοιπόν κ.
Πενών ότι ο δολοφόνος ύστερ
άπό τό έγκλημα έχασε τη ψυχραι-
μία του; Μη λησμονείτε ότι ο
δολοφόνος ήταν πληγωμένος και
παράτησε τό περιστροφό του γιά
να φέρη τό χέρι στην πληγή του.
Μπορεί να έπεσε και χάμα. Ύ-
πάρχουν αίματα εκεί όπου ύπο-
θέτουμε ότι ο δολοφόνος ήταν
κρυμμένος περιμένοντας τό θύμα...
Σκέφθηκε να πάη να πάρη τό
σάκκο με τά χρήματα, άλλα δέν
σκέφθηκε τό περιστροφό ή άν
τό σκέφθηκε θα ήταν άργά. Μη-
πως δέν τό παραδέχεσθε κι' αυ-
τό;
— Ναί, άλλα έγώ βρίσκω πολ
άπερισκεψία αυτή παράξενη. Πο-
λλές φορές έχουν συλληφθή άθώοι
με τις άποπλανήσεις αυτές, ενώ
οι ένοχοι μένουν έλεύθεροι.
— Και άν ή άνακαλύψω, είπε
ο άνακριτής, τό περιστροφό
συνδυάζονταν μ' ένα άλλο δεδο-
μένο, τό όποιο σεις ο ίδιος άποκα-
λύψατε και τό όποιο τη σπου-
δαιότητα; άναγνωρίζετε, προς τη
πληγή του δολοφόνου;
— Θα έλεγα ότι πετύχαμε, άλ-
λα μπορεί να έχουμε πέση και σέ
πάλιν.
— Και άν σάς έλεγα ότι τό πε-
ριστροφό άπ' τό ένα μέρος και ή
πληγή άπό τό άλλο έπιβρόνουν
ή καθιστούν ύποπτο ένα και τό
αυτό πρόσωπο;
— Θα έλεγα, κ. άνακριτά, ότι
αυτό εινε σπουδαίο άλλ' έν τού-
τοις...
— Έν τούτοις...
— Η ιστορία του περιστροφού
με συγχίζει, βλέπετε... Τό πράγ-
μα δέν τό βρήκα φυσικό... Και
πριν άποφανθώ, θα προσέξω πο-
λύ...
— Τό ίδιο θα κάμω κι' έγώ, εί-
πε ο άνακριτής με δόση ειρωνεί-
ας.
Άφου άκολούθησε λίγων λε-
πτών σιωπής ο Πενών έξακού-
θηκε:
— Ο κ. άνακριτής μήπως έχει
ύπονοιας γιά τόν κ. Μπαφόρ;
— Ναί. Πρό όλίγον ταραχθηκε
κι' έχασε τις αίσθήσεις του...
— Τι λέτε, κύριε άνακριτά!
— Θα μου πής ότι κι' αυτός εινε
πληγωμένος; Άλλά ή πληγή εί-
νε έλαφρά. Έξ άλλου ο κ. Μπα-
φόρ άναγνωρίζε τό όπλο ότι
μοιάζει μ' ένα άπ' τά δικά του...
Μου φαίνεται φυσικότατο αυ-
τό...
— Έως εδώ καλά, άλλ' άν δέν
βρούμε στο κ. Μπαφόρ τό περι-
στροφό τί θα πής;
— Σ' αυτό άκριβώς, πρέπει να
δώσουμε προσοχή.
— Έξρω καλά την οικονομική
θέσι του κ. Μπαφόρ. Τα μετα-
λεία του δέν ηγαίνονιν καλά.
Γρήγορα θα βρεθί στη θέσι να
τά έκποιήση.
— Ο κ. Μπαφόρ θεωρείται πλού-
σιος.
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ο Μίμης ο Τραμπάκουλος, νέος
νέων ιδεών, νέων άρχών, νέ-
ων κατευθύνσεων κοινωνικών και
γλωσσικών — δέν ήτο ούτως ή
άλλως δημοτικός, ούτε υπέρ της
βαρυσουσής — ως
γλώσσα έλεγεν, καθιερώθηκε ή
Γαλλική, και κατά συνέπειαν αυ-
τήν πρέπει να μιλούν άπαξάπαν-
τες οι Έλληνες — και γιά τούτο,
πρόμηθευθείς άπό ένα παλαιόπω
λείον μίαν Μέθοδον του Όλλεν-
δόρφου, είχεν άφοσιωθεί εις την
έκμάθησιν αυτής.
Ο Μίμης λοιπόν ο Τραμπάκου-
λος, λέγομεν, νέος νέων άρχών
νέων κατευθύνσεων και νέων προ-
σαρμογών, μία πού έκλεισε τό
Πανεπιστήμιον και δέν είχε πιά
συσταίον, εύρεθι στό χωριό του
άεργος, σουλατσάβωρος, άπαρνος
μεταγχολικός, δύσθυμος, βαρύν-
μος και στενωχωρημένος, δραμα-
τιζόμενος τά ποιητικά του Ζαπ-
πελου δειλανά τόν άσποβρόδον.
νόν περιπατών του Κήπου.
Ψυχικόν λοιπόν έρμιαον, μετο-
ξύ του πληκτικού χωριού και τών
λαμψών — παρ' όλον τόν συκο-
πισμόν — της πρωτεύουσας, κατη-
νάλισκεν τάς άρας του, παίζων
πάδι... γαλλιστι
με έναν καθηγη-
τήν, δηλαδή, της
γαλλικής, συντα-
ξιούχον, άπ' τρι-
ακονταετίας εις
τό καφενείο του
χωριού ή άναστε-
νάζων κατ' ίδίαν
και μάλιστα έλ-
ληνιστί.
Ούτως είχαν τά
πράγματα, όταν
ή πολεική συν-
ταροχή και άνα-
στατάσις, έπέφερε
τρικυμιάς εις τό
ήσυχο χωριό.
Και πρώτον ο
πρόεδρος της Κοι-
νότητος, άνακα-
λυφθείς ως καπα-
χρώμενος ύπερ φι-
λων και γνο-
στών, τό σπατά-
λε της συγκα-
τρωσιν έφυλκάν-
σθη και άρχισ
και άποστάνη εις
στρατιόπεδον συ-
κεννώσεως κατόπιν.
Οι χωρικοί πλουτίσαντες χά-
ρις εις την Μαύρην Άγοράν, ή-
ρχισαν τις στατάλες και τις έπι-
δείξεις, γυνομένη αιτία να δια-
σσευθή ή κοινή ήθική και τα.

Περίεργα
ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΟΣΕ ΜΕ ΔΗΛΗ-
ΤΗΡΙΑΣΜΕΝΟ ΨΩΜΙ!
Σατανικός αληθινά τρόπος έκ-
δικήσεως εινε όμολογουμένως αυ-
τός πού χρησιμοποιήσε ή χωρική
Παρασκευή Σιάτα στο χωριό
Καλλιπεύκη της Αρλίας, πρό ό-
λίγου καιρού. Η Παρασκευή, ή
όποια περιμενεν άπό τόν πενήνθο
της μία μεγάλη κληρονομία, πλη-
ροφόρηθηκε μία μέρα ότι αυτός
συνεταξεν την διαθήκη του στην ό-
ποια δέν της άφηνε τίποτε άπολύ-
τως...
Έξω φρενών γι' αυτό, πήγε την
άλλη μέρα στό σπίτι της πεθεράς
και καί προσποικισμένη πάντοτε έ-
ξαιρετική προθυμία, κατάρωσεν
να την πέση να της έπιστρέψη να
φταξεί αυτή τό ψωμί της ήμέρας
στόν φούρνο του σπιτιού. Έτσι
και έγινε. Άλλά ή κακοδύγης
νύμφη έβριζε μέσα στό ψωμί πού
έτοιμασε μεγάλη ποσότητα άρσε-
νικού.
Ο άτυχής πεθερός μαζί με την
σύζυγό του έφαγαν άνοητοί πού
τω ψωμί αυτό, τό μεσημέρι. Η νύ-
μφη προφασισθείσα τότε μία έ-
πειγούσα δουλειά έφυγε. Σέ λίγο
κατελήφθησαν άπό διριμείς πόνους
περιέμεσαν σέ κατωτάτη κατά-
στας και πρότο προλάβη ο για-
τρός νάρθη πέθαναν.
Η κακοδύγης νύμφη όμολόγη-
σεν με συντριβήν και μεταμέλει-
αν τό έγκλημά της. Άλλά ήτο
πιά άργά. Η δικαιοσύνη την τι-
μώρησεν άσπληνότητα....

Χολορίες του ΧΟΛΟΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΙΣΑΚΙ

Εις του ήσυχου και ειρηνικού, έ-
ως χθές, χωριού. Κατά την δια-
σάευσιν αυτήν, ζαλισθείς, ως
παθούσα ναυτία, ό έ π ε σ ε ν
εις άμαρτήματα ή δασκάλα του
χωριού, διά την όποίαν και παλ-
λά τά φανερά και μη άποκριτέα
μενα, καταμαρτυρούσε η... ποδιά
της!
Οι γρηγοίτεροι και μη μαυ-
ραγορίται του χωριού ήρχισαν νά
στενωχωρούνται διά την κατάστα-
σιν αυτήν και ζητούσαν άπό τόν
θεόν και άπό τόν Νομάρχη, έ-
ναν άνθρωπον, πού θα μάζευε την
παραστρατήσαν, ως έκ της κα-
ταστάσεως πατρίδα τους, και θα
επανέφερε τά «κακώς κείμενα»
εις την παλαιάν τάξιν και εύρυ-
θμίαν, την πειθαρχίαν την κοινω-
νικήν και τόν σεβασμό τών αξιο-
σεβάστων.
Εις αυτά συμφωνούσε και ο
Μίμης ο Τραμπάκουλος, σκεπτόμε-
νος, ποίος άλλος θα εινε ο ά-
νώτερος, ο δυνατός και ο αένδ-
δειγμένος άπό την Θείαν Πρό-
νοϊαν και την νομαρχιακήν αντί-
ληψιν, γιά να σάση τό έκτρο-
χισθέν... σκάφος του χωριού
τόν, όπως έγραφαν εις την άνα-
φοράν τους.
Και ποιος άλλος έφερε γαλλί-
κά, γιά να μεταλλαβήσιν τα
φύλλα του πολιτισμού της Έσπε-
ρίας, εις τους σκοτεινούς και μου-
γλισμένους έγκράτους τών συ-
χωρισμών και ποίος ο πλεόν ό-
νεπιθυμητός και κταταλληλότατος,
διά την άνορθωσιν τών κακώς
κειμένων και έν άμαρτίαις κατα-
κειμένων...
Και μία και δυό, εις τόν Νο-
μάρχη ή Τραμπάκουλος.
Ο κ. Νομάρχης, άλλος αυτός
έπίσημος και μεγαλοπρεπής, ως
άποστρατος ταγματάρχης έδε-
χθη την θέσιν του Νομάρχου γιά

Αυτή εινε τώρα πρισιμένη και προ-
σιμένη, τόσο, νικάσι! Δέν μπορεί
να μείνη πλέον στό χωριό!... Ποί-
κι να φέρομε άλλη δασκάλα,
πιο καλή!...
— Σ ά ν — τ ο ο τ ι (άναφι-
βόλως) άνεφώνησεν άκόμα πού έ-
πίσημα και γαλλικά, ο πρόεδρος.
— Ο χ ι σ ά ν τ ο ο τ ι, ό-
χι, πρέπει να φέρομε άλλη, τι-
μίαν, άνέκτραζαν οι σύμβουλοι έν
διαμαρτυρία...
— Σ ά ν — τ ο ο τ ι επανέ-
λαβεν ο πρόεδρος βροντοβόστερα,
γιά να φανή ότι εινε πιο άγανα-
κτισμένος, άπό τό έν δικαίω έρε-
τισμό εύρισκόμενον συμβούλιον.
— Τό καίμε τό σχολείο, άναφώ-
νησαν οι σύμβουλοι έν έξεγέρσει,
άλλά σ ά ν τ ο ο τ ι ή δασκάλα
δέν ξαναπατάει στό χωριό μας!
Και ή συμφωνούντες με τάς
ήθικας άπόψεις του κ. προέδρου,
έφυγαν άπό τό συμβούλιον και...
διαμαρτυρήσαν εις τόν Νομάρ-
χη, όστις μη ένοήσας τί θέλουν,
άναστένανε και τούτος... γαλλί-
στί:
— Όχι, Μόν—Ντιέ, Μόν Ντιέ!
Δέν καταλαβαίνω τί ζητάτε!...
Δέν καταλαβαίνε;
Σέ καλό του! Μιαλό ή τρα-
χιά είχε μέσα
στό κεφάλι της.
Τού ξαναμιλή-
σαν, τού έκαναν
τά πράγματα γι-
νικά. Μά αυτός
τάχασε.
— Δέν κατα-
λαβαίνω... δ έ ν
έγνω, μ ο ν ά
μ ι...
— Έμ' δέβαια
μ α μ ή θέλει
ή δασκάλα, όπως
καπνίζατε.
— Πώς είπατε;
Δέν σάς άντανα-
βάσκω. Θεέ μου
γιατί με ζαλίζε-
τε στην ώρα; Εινε
προμερόν! Δέν
πονοκεφαλίζω υ ν
τη! είπε πάλιν.
— Μο ν τ έ ρ-
μιμένα τ ο ν ο ς
Κοινοτική δ ν ο ς
Συμβούλιον. Είπα-
ν, τούτος, είπα-
ν, φεύγοντες οι σύμ-
βουλοι, άπελπισμένοι.
Και να, πώς δέν
έγινε. Είπα-
ρισάκι, παρ' όλην
την φιλογα-
λικήν των άρχων
προσπάθειαν τό
χωριόν Παλιοχώρι,
του Δήμου
Παλαιαμετρίων κλπ.

Ανέκδοτα
Ο ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΣΙΕΣ
Παρουσιάστηκε κάποτε στόν τυ-
ραννο Διονύσιο ένας άνθρωπος και
τόν ρώτησε, μπροστά στό λαό, άν
θέλη να του ελπί τον τρόπο ν' ά-
νακαλύψη κάθε συνωμοσία πού θα
γινόταν εναντίον του. Ο Διονύσι-
ος τον παρεκάλεσε να του άνακοι-
νώση τό μυστικό άίεσας.
Έκείνος έσκυψε τότε στ' αυτό
του και του είπε σιγά:
— Δώσε μου ένα ταλάντο, γιά
να πιστέψω ό λαός ότι σου άνε-
κόνησα πραγματικάς τό μυστικό,
κι' ότι είσαι εύχαριστημένος άπ'
αυτό. Έτσι θα σε φοβούνται από
έξής και δέν θα συνωμοτούν ποτέ
εναντίον σου, όπως γινόταν
ως τώρα.
Τό κόλπο άρέσε στον τύραννο
και πρόθυμα πλήρωσε τό ταλάντο
στον έξυπνο ύπηκόο του.
ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ
ΤΗΣ ΣΟΥΛΙΑΣ
Η βασίλισσα της Σουηδίας
Χριστίνα κυβέρνησε τόσο καλά τη
χώρα της, ώστε ν' άφήση την κα-
λύτερη φήμη στη Σουηδία. Δέν
ήθελε όμως να παντρευτή. Πολλές
φορές οι διάφοροι αξιωματούχοι
της συνέστησαν να έλθη εις γάμους
άλλά ή Χριστίνα άρνείσταν.
— Μη με άναγκάζετε να παντρευ-
τώ, τούς έλεγε, γιατί μπορώ ένα-
κόμα να γεννήθω άπό μένα! έλε-
γε. Αδύνατος άλλωστε μπορεί
να γεννηθί κι' ένας Νάρος.

... Κάποιος Ἰταλὸς ἐπιστήμων ἐφεύ-
ρε τελευταία ἕνα εἶδος ματοφυαλίων
μὲ τὸ ὅποια μπορεῖ κανεὶς νὰ θάλην
ἀρκετά καλά καὶ μέσα στὸ σκοτάδι.
... Οἱ Ἀραβες ἀγοράζουν ποῦτα τὸ
ἄλλοτε τους, ἔπειτα τὸ ἄλλο τους, κα-
τόπιν τὸν πρωτότοκο νιὸ τους καὶ τε-
λευταία τὴ σύζυγό τους.
... Ὁ Κινέζος, ὅταν συναντᾷ στὸ
δρόμο ἕνα φίλο του, πιάνει καὶ σφίν-
ει τὸ χερί του δικό του καὶ ὅχι τοῦ φί-
λου του, ὅπως συνήθιζουμε ἡμεῖς.
... Τὸ ρεκόρ τῆς μνήμης εἰς ὅλο τὸν
κόσμο, τὸ ἔχει ἕνας νέος 23 ἐτῶν. ὁ
Π... λᾶσεν ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ἀληθί-
νη. Ξαντὰν ἔνικυκλοπαιδεία. Ξερεῖ ἀπ' ὀ-
ρων γενεονότιον ἀπὸ κτήσεως κόσμου!
... ἕνας μοναχὸς συλλεκτήτης πο-
θοῦ τῶν ἐπὶ διαθήκῃ του, ἔγραφε
τῆς ὁποίας εἶνε καὶ ὁ ἕρως: "Αὐτὰ
τοῦ θὰ παροῦσιν οὐδ' ἐνὶ τῷ δέρματι
λούς του παροῦσιν οὐδ' ἐνὶ τῷ δέρματι
αὐτῶν κ' αὐτὰς θάβουσιν οὐδ' ἐνὶ τῷ
πολύτιμῳ θείῳ τούτῳ!"
... Πολλὰς φορές τὸν ἔβλεπον τὸν
ταυκόμεν, καὶ κατὰ τῆς μεγάλης
ποδοῦ καὶ κράχου ἐκὼν ὅπως 40
μῖλιν τὴν ὁδὸν.
... Ἡ Βενεδεκτίν, τὸ νύμφατὸν ἁγί-
οτο, ἀνεκαλύθητὶν ἐπὶ Νορμανδία ἀπὸ
καλονήρους τοῦ ταγματοῦ τοῦ ἁγίου
Βενεδίκτου κατὰ τὸ 1510.

[illegible]

Είμαι πάλι μόνος στο κομμάδι διαμερισμάτκι και περιμένω τη Σάσα. Έχουν περάσει τρείς μέρες από το απόγευμα που την περίμενα για πρώτη φορά. Δεν της είχε εύξει τίποτα, όπως είχα φοβηθεί. Ή κοπέλλα μωδώςε ικανοποιητικές εξηγήσεις, δικαιολογημένες από ψυχολογικές απόψεις. Σκίθηκαν για νάρθη, αλλά στο δρόμο ή φωνή της συνειδησέως της της είχε πιάσει δεν ήταν σωστό να πάω στο διαμέρισμα ενός κυρίου. Έστω κι' αν ήταν κάπως έρωτευμένη μ' αυτόν τον κύριο. Δεν μπόρεσε να κατακαίση τους διασταγμούς της, και προτίμησε να πάει στο σινεμά. "Αρχισα πάλι να την ψήνω από την άρχη. Τι οπαθοβιοητικές ιδέες ήταν αυτές που είχε ; Ποτέ δεν το περίμενα από μία συγχρονισμένη κοπέλλα σαν κι' αυτήν.

— Καλά, θάρρω μεθαύριο, μου είπε στο τέλος.

Μεθαύριο είναι σήμερα, ή ώρα εξη. Έχω πάλι υποθετήσει τις τέσσερις πάστες στο τραπέζκι, με συντροφιά τη μπουτίλια με το λικέρ. Ξανακουτίζω το ρολόι μου και το δρόμο. "Αλλά δεν φαί μου ναλ' νάρχεσαι, κι' ή ώρα περνάει άγνοη. Λες να μην έρθη κανέ δόλου ; Μοι το οποσώθηκες όμως κατηγορηματικά. Οι γυναίκες άρ γούρν στο ραντεβού τους. Οι πάστες περιμένουν με άδηνονία να φαγωθούν. Ακουμπάω το χέρι μου στην κρέμα σαντιγύ. Έχει ξεραθεί λίγο, αλλά αυτό δεν παίζει κανένα ρόλο. "Ισως έτσι να είναι πιδ νόστιμες. Άλλα που δεν ένε-

Σάσας, τούς νικό, επανέρχοντο τούς ξανακατανικό και σ' 67

 ΓΕΛΩΤΟ

ΑΜΟΙΒΗ

Σε κάποιον ζωγράφο, ο οποίος δεν είχε και τόσο δυνατόν σε προσωπογραφίες, παρήγγειλε ένας έπιτροπος να του ζωγραφίση γι' τού σπίτι του ένα πλήθος πιστά το οποίο να μπαίνει μέσα στο εκκλησία. "Όταν έλειπα από κ' μπροστά κείνου ο καλλιτέχνης τ' πήγε έτοιμη την εικόνα, ο έπιτροπος είδε εκκλητικός ότι ή ζωγραφισμένη μόνον ή εκκλησία και κανένας χροιάς ή έσο και άλλόθροπος δεν ήταν έπι τ' ήν πόρτα της.

—Μά που είναι οι πιστοί π' σου είπα να ζωγραφίση π' έξω; ρώτησε.

— Έχουν μπη μέσα και πα κολουθούν τη λειτουργία, άπο τ' ημε με άφειλα και με άαίε ύφος.

— Ά, καλά έκαμε ό έπίτ'ος. Έδοχριστό.

— Έβάλε την εικόνα σε γωνία κι' έκίνηθη να φύγη ζωγράφος άμας τ'ν πλησίασε τ'ν έχτύπησε ελαφρά στο μπ' στο του.

— Τι τρέχει; ρώτησε ό τροπος.

— Τά λεφτά.

— Ά! Ναί!.. Αϊ, καλά θά

[illegible]

Ὁ τίτλος τοῦ βασιλέως τῶν παυσορράκων ἀνέκει σε κάποιον Οὐαλλό δυνάμη Χάκτινκ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζυγίζει 448 κιλά ! Ἕνας ἄλλος, ὁ Τύπνερ ἦταν τόσο παχύς ὥστε τοῦ εὐθίσαν ἓνα μαχαίρι σ'ῆ κοιλία μέχρι 12 ἐκαστοῦν... χωρίς νὰ ἀισθάνεται τὸ παραμικρὸ πόνον ἀπὸ τὸ λῖπος ποὺ περιέβαλε τὸ σῶμα του!

Στὴν πόλιν Σατίρα τῶν Ἰνδι-
ῶν, ὑπάρχει ἓνα νοσοκομεῖο, στὸ
ὁποῖο συντηροῦνται χάριν πειρα-
μάτων ὅλα τὰ ἔντομα ποὺ ἀπο-
μετροῦν τὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον·
Κάθε ὅσοι εἰδωθέναι τοὺς νοσο-
κομεῖο πληρώσει κάποιο ποῦκα-
ρά. Ἐπάνω στὸ σῶμα τοῦ οὐποῦ
τοποθετοῦν τοὺς τροφίμους τοῦ
νοσοκομεῖου γιὰ νὰ δοκιμάσουν.

Υπάρχουν στο Λονδίνο κατά
τους υπολογισμούς της Αστυνο-
μίας 375.000 άνθρωποι που ζούν
χωρίς νάχουν και τόσο τίμια έ-
παγγέλματα ;

Μερικοί Ἰθαγενεῖς τῶν παρ-
 λίων τῆς Ἀφρικής ὅταν γευμα-
 ζοῦν μὲ ξένο γονατίζουν ἡπο-
 στά του, κῆθουν ἕνα τεράστιο
 κομμάτι κρέαςτος φάκας καὶ τὸ
 χώνουν στὸ στομάχου του, τὸ δέ με-
 ρος ποὺ περισσεύει καὶ κρέμαται
 ἀπὸ ἐξω τοῦ καταβροχθίζουν οἱ Ἰ-
 θιοί·

♦
Ἡ ἐφεύρεσις τῆς τορπιδῆς ὀφείλεται στὸν περίφημο Φούλτον ; Ὁ ἴδιος δοκίμασε τὴ καταστροφικὴ δυνάμει τῆς ἀνατινάζοντας στὸν ἀέρα ἑνα μικρὸ δα-
νικὸ πλοῖο 200 τόνων.

Τρεῖς τάξεις ἀνθρώπων ζοῦν
εἰς θάρος τριῶν ὅλων ; Οἱ δι-
κηγόροι ἀπ' τοὺς ζωντανούς, οἱ
γιατροὶ ἀπ' τοὺς ἀρρώστους καὶ
οἱ παπᾶδες ἀπ' τοὺς πεθασμένους!

Ήτσι έκανα τή δουλειά μου μέ τίς
 αρχικές. Είμαι εύτυχής. Αισθάνο-
 μαι τήν επίθυια να γάρωμ. Ση
 κώνω τό πόδι μου γιά να φέρω
 μία βόλτα. 'Αλλά ένας πόνος δι-
 νεται στην κοιλιά μου κόβει τήν
 όρεξη. 'Ω! διάβολε! Τι είν' αύ-
 ρες οι σουβλιές; Κόπος ίδρω-
 τούμαι όπ' τό πρόσωπό μου, ζα-
 λίζομαι, υποβαραται να πέσω.
 Βγαίνω από διάδρομο, έλάω τίς
 φανές, κλονίζομαι και έπιθυμώ.
 Σύνιληθα στο σταθμό Πρώτων
 Βοηθειών.

— Ουτάτη δηλητηρίασις! ἄ-
κούω γαστε;
— Αὐτο πάστες
— Τί σύμπας; Μαζὶ σχεδὸν
μὲ ὅς μᾶς ἔφεραν καὶ μιὰ δε-
σποινίδα πού ἔπαθε δηλητηρίασις
ἐπίσης ἀπὸ δυο πάστες. Αὐτὴ δ.
μῶς ἦν ἔχει πολὺ ἀσχημα.
— Ὅπου ἀνέστη

ἤτανε ἡ κοκορομαχία. ἡ πόρτα καὶ
 ἦ κοπέλλα ποὺ μᾶς ἔφεραν
 πέρανε γιὰτὸν ἄετον.
 Πῶς τὴ λένε γιὰτρέ;
 Νὰ τὴ ταυτότητά της.
 Κυρία τὴν φωτογραφία. Εἶνε
 ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ.
 Δὲν ἔσθρε ἡ καθύμενη, ψι-
 θυρίζει μελαγχολικά ὁ γιὰτρός.
 Πέρασε λοιπὸν ἡ ὁδοῦ. Καὶ
 δὲν μὲ νοιάζει τίποτ' ὅλοο. Σὺ
 ποὺ δὲν εἶς ἐκείνην στὸ κομποῦ
 μου διαμέσῃ. Καὶ ὄντε τῶνα
 νὰ βρῇς ὅλην!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ

Ἀσθενής. — Γιατρέ, λόγω τῶν ρευματισμῶν μου, μπορῶ νὰ χανῶ συστέμει πρὸς δύο ἐτῶν νὰ ἀπορῶν τὴν ὑγείαν.

Γιατρός. — Βεβαίως.

Ἀσθενής. — Καὶ τώρα, μπορῶ λείπε σὰς παραμένω, μπορῶ ἐπιτέλους νὰ πῶν ἕνα ὑπόψιο;

21

Εύθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ένα φιλή στο σβέρκο

Στά καφενεία και στα σαλόνια της μικρής πόλεως Σαιν Σερβάν οι σχολιαστές του πρωτακουστού και πρωτοφανούς γενοφόνου που είχε αναπτύξει το μεσημέρι της ίδιας ημέρας, το σπίτι του τραπέζιτη.

Τι είχε συμβεί; Απολύτως, ο κ. Έκτορ είχε το μεσημέρι εκείνο μερικώς καλεσμένους στο σπίτι του και όπως ήταν φυσικό, παράφαγε και παραψιπεί.

Σε μία στιγμή λοιπόν, σηκώθηκε χωρίς καμιά άφορη απ' το τραπέζι και διευθύνθηκε στο μικρό σαλόνι όπου η Κολέττα, μία νύμφη καμαριέρα, διάβαζε τις κουρτίνες των παραθύρων κατά διαστήματα της οικοδομικής, της νεαρής κυρίας Έκτορ, που ήταν από τις πιο όμορφες της επαρχίας.

Ο κ. Έκτορ μπήκε προσεκτικά στο σαλόνι, πατώντας στις μύτες των παπουτσιών του και έφθασε πίσω απ' την ανύπνητη κοπέλα, της έριξε μία λαίμαργη ματιά και πιάνοντας την ξαφνικά από τα δύο της μπράτσα, της έδωσε ένα σκαστό φιλάκι στο παχούλο της σβέρκο.

Ξαφνιασμένη η Κολέττα γύρισε απότομα το κεφάλι και θέλησε κάτι να πει. Δεν πρόφτασε όμως γιατί δύο ήχηρατα σκαμπιλιά σκέπασαν με τον πάταγο τους κάθε άλλο θόρυβο. Τα σκαμπιλιά αυτά που άστραψαν στα μάγουλα του κ. Έκτορ, ακολούθησε ένας ορμητικός καταρράκτης ύδρευσης.

— Παληάνθρωπε!... Έλενέ!... Αχ, καλέ μαμά μου, που είσαι να ιδής τον τύραννό μου; Κι' εσύ παληοκόριτσο, δεν ντράπηκες καθόλου;... Μέσα στο σπίτι μου!... Καλά, τα μυρίστηκα εγώ πως κάτι μου μαγειρεύατε. Δεν τόν χωρούσε η καρέκλα τον προκομμένο τον άνδρα μου, όσο σ'ένοιωθε εδώ μέσα! Θάρ, χαθήτε κι' ο διός σας. Νά χαθ'ε, Καζανόβα και σύ Μεσσηλιναί!

Αυτή που ξεφώνιζε έτσι ήταν η

κ. Έκτορ, η οποία, είχε χαϊδέψει προηγουμένως τα μάγουλα του άπιστου ημίσεως της.

Μάταια η άμοιρη κοπέλλα προσπάθησε να δικαιολογηθεί. Μάταια ξεφώνιζε κι' αυτή προσπαθώντας ν' αποδείξει την αθωότητά της.

— Κυρία, ψιθύρισε, κι' εγώ δεν κατάλαβα πώς έγινε αυτό. Έτσι ξαφνικά ένοιωσα τον κύριο να μ'αγκαλιάζει και με φιλάει... Πιστέψτε με, πρώτη φορά μου συμβαίνει αυτό, ούτε κι' έχω τίποτε προηγούμενο με τον κύριο. Δεν ξέρω πώς το έκανε σήμερα να κάνει αυτό που έκανε.

Η κ. Έκτορ όμως δεν τάκουσε αυτά. Κατακόκκινη, ανάμυαλα, σμένη και αφρισμένη φιλοδώρησε με άλλα δυο σκαμπιλιά στο σβέρκο της, που είχε απομείνει σαν στήλη άλατος, και εγκαταλείποντας το σαλόνι κατέβηκε τις σκάλες. Άνοιξε την εξώπορτα και δίνηκε στο δρόμο όπως ήταν, άδεια φορώντας για τα αδιάκριτα βλέμματα των περιέργων. Άφησε ελεύθερα να ξεσπάσουν τα δάκρυά της και σε λίγο έφθασε στο πατρικό της σπίτι.

Βούιζε η πόλις απ' το σκάνδαλο αυτό. Οι κυρίες των σαλονιών, τα γραβιά των σκονιοβίων και οι χασομυρικές των καφενείων άκούσαν τις γλώσσες τους στη ράχη του δυστυχισμένου ζεύγους Έκτορ.

Το τι έλεγαν και έψαλλαν με το μυαλό τους δεν περιγράφεται. Έτσι το άδωο εκείνο φιλή που δόθηκε σε μία στιγμή μέθης, άρχισε να χαρακτηρίζεται απ' όλους πραγμاتيκό εγκλημα.

Είδους εκεί τον προκομμένο; Έλεγε η μία... Νάχη γυναίκα πρώτης τάξεως και να φιλήει το παληοκόριτσο!... Τι της λείπει της κ. Έκτορ;... Προσωπικά θεαλκτικό κορμάκι θερμολυγρό, μάτια υπέροχα και φρόνιμη σαν την Ήρα. Χαριτωμένη και αξιοπρεπής σαν την Αφροδίτη, έξυπνη σαν την Αθηνά... Ένώ η Κολέττα;... Αυτή μοιάζει με τσίρο!

— Τι τα θέλεις, φίλε μου, έλεγε ο άλλος. Κι' έμένα η γυναίκα μου είναι νόστιμη... Άλλη χάρη έχουν όμως τα ξένα τζιτζιφα. Τα δικά μας τα χορταίνουμε εύκολα με τ'ό να τα γευόμαστε κάθε μέρα. Ένώ τα ξένα μας φαίνονται πιο νόστιμα, άρκει να μη κοστίζουν... Ποιός ξέρει πόσα κοστίζει στον τραπέζιτη η Κολέττα...

— Αυτό δεν χρειάζεται φιλοσοφία, έλεγε ένας τρίτος. Ποιός ξέρει πόσα κολλιά και μπριζάνες θα βούτηξε απ' τον τραπέζιτη μας η Κολέττα. Έτσι είναι τα σημερινά κορίτσια. Άμα νιώσουν πως θροντάει η τσέπη σου κολλάνε σαν δέδες και σου ρουφούν το αίμα. Πολύ γρήγορα θα τόν ξετινάξουν τον τραπέζιτη αυτή η Κολέττα.

— Άμ' καλά τάλεγα εγώ, πως

τώρα τελευταία η τράπεζα Έκτορ άρχισε να κλονίζεται, συνεπέρανε ένας τέταρτος. Παραδίνει ο φτωχός κοσμάκης τις οικονομίες του στους καρχαρίες για να του έρσκεται καμιά δεκάρα σε ώρα ανάγκης κι' εκείνοι τις ξεκοκκαλίζουν με τη μία και με την άλλη.

Εγώ πηγαίνω ν' άποσύρω τα χρηματικά μου και το καλό που σάς θέλω, κάνετε κι' έσεις το ίδιο. Το αποτέλεσμα το μαντεύετε: Καθημερινές θορυβώδεις διαδηλώσεις των άπολιτών καταστρώνουν στα στην Τράπεζα Έκτορ. Όλοι ζητούσαν τα λεφτά τους, για να μη τα χάσουν απ' την αχαλίνωτη και «πολυέροδη» ζωή του τραπέζιτη.

Ξετρελλασμένοι απ' την ξαφνική βρομηνία ο Έκτορ προσπάθησε να θάλλη λόγο στο τρομαγμένο πλήθος. Άδικοι ο κόπος του όμως. Η εμφάνισή του είχε ως αποτέλεσμα να ξεαγριωθή περισσότερο το πλήθος. Άπελπισμένος τότε έτρεξε στον πεδίο του για να ζητήσει την βοήθειά του.

Ο πεθερός του, άνθρωπος λογικός και ψυχραιμής, δεν είχε καθ'όλου άδικο να ημερέψη την εξαγριωμένη κόρη του. Γι' αυτό, μόλις ο Έκτορ μπήκε στο γραφείο του έτρεξε να τόν γλυτώσει απ' τα νύχια της κ. Έκτορ, η οποία μόλις τόν αντίκρισε χύθηκε επάνω του σαν λεία για να τόν κατασπαράξει.

— Άκούστε, παιδιά μου, τους είπε μόλις έγινε κάποια ήσυχια. Μοιά έδωσαν να σάς βοηθήσω χρηματικά, γιατί όλη μου η περιουσία είναι κτηματική. Θα σάς δώσω λοιπόν μια σωτηρία συμβουλή. Άκούσε με, εσύ, κόρη μου. Άπό τότε που έγινε ο κόσμος τα βόδια αναγκαλλιάζουν μόλις άλλαζω βοσκή. Γι' αυτό και οι σύζυγοι, οι καυμένοι, άχ, αυτό το ξέρω κι' απ' τόν έαυτό μου— βρίσκουν μια ξεχωριστή νοστιμίδα σε τέτοιου είδους παραστρατήματα.

Συνήχρησε λοιπόν τόν άνδρα σου και ξαναγύρισε στο σπιτάκι σας. Είμαι βέβαιος πως όταν ο κόσμος σας δει πάλι μοναχισμένους θα ήσυχασε και θα πάψει ν' ανησυχεί για τις καταθέσεις του...

Δακρυομένη η κ. Έκτορ αγκαλιάσε τόν σύζυγό της και ένα τρυφερό φιλάκι σφράγισε την συμφιλίωσή τους.

Δυστυχώς όμως, ούτε οι φανερές και κρυφές τρυφερότητες, ούτε οι βροδονοί περιπάτοι του ζεύγους έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Η στενοκέφαλη επαρχιακή κοινωνία έξεκολλούσε από άποσύρη τις καταθέσεις της.

Κι' έτσι, ένα μήνα μετά το μοιραίο και ήλιθιο εκείνο φιλή, ο τραπέζιτης Έκτορ κατέθεσε τόν λοσολογισμό του και έκλεισε οριστικά την Τράπεζά του!

Ξαφνικά όμως έπεσε στην Ίταλία πανούκλα. Ο φρικτός χορός τού θανάτου άρχισε στη φλωρεντία. Εκείνοι που η τρομερή ασθένεια δεν τούς έριχνε στον τάφο έκυριεύοντο από μια άκόρεστη ερωτοπάθεια, από μια φρενιτίδα διασεξουαλικής. Όλα τα κακά ένστικτα έκδηλώνονταν με άγριο πάθος. Οι Φλωρεντίνοι, νομίζοντας πως έφθασε η συντέλεια των πάντων, έζητούσαν να γλεντήσουν, χωρίς κανένα περιορισμό και να γνωρίσουν όλες τις ηδονές και τις απολαύσεις της ζωής. Πνευματικά σκλαβώσανε πάνω από την Ίταλία.

Μία μέρα η Διανόρα έπεσε άρρωστη παρασιώχοντας όλα τα συνήθη της τρομεράς επιδημίας. Τρομοκρατημένοι ο άνδρας της και οι γονείς της, την έγκαρσ' ένα ξεχωριστό δωμάτιο, όπου έκανε τόν άνθρωπο να μη σκέπτεται, παρά μόνο, να σωθή ο ίδιος.

Κι' έτσι η Διανόρα έμεινε τρεις μέρες άδυνατη χωρίς καμιά επίσημη βοήθεια. Κι' όταν την περνούσε, ένας υπέρτατος πήγε να δει τι γίνεται η κυρία του, την έρη-

Το παρακάνεις Λεβύ!

— Λεβύ εινε δέκα χρόνια πού σ' έχω υπόταλλο, και δέκα χρόνια με κλέβεις.

— Κύριε...

— Ναί...και Λεβύ. Και πέντε χρόνια πού με άπατάς με τη γυναίκα μου.

— Κύριε...

— Ναί...και...Και χθές έμαθα ότι η κόρη μου έμεινε έγκυος μαζί σου...Πρόσεξε Λεβύ. Το παρακάνεις...

Πού τέτοια τύχη!

Κάποιος μη έχοντας φιλά για να πληρώσει τα ταίρια του, ρωτά με ευγένεια ένα διαβάτη, μάλλον κακογνώμονο, αν έχη να τού χαλάσει ένα δεκαχίλιό.

— Όχι κύριε, άπαντά συγγινημένος ο φτωχός διαβάτης, πάντως...σας ευχαριστώ για τ'ο κομπλιμάν!

Κε πάνω στο κρεβάτι της άκνιης, παγωμένη, νεκρή.

Η Διανόρα όμως δεν είχε πεθάνει! Η νέα είχε πέσει μονάχα σε λήθαργο όποτε απ' τη μεγάλη ξέσπασή της. Και ο λήθαργός της αυτός ήταν τόσο βαθύς όποτε έμοιαζε με θάνατο. Την νύχτα όμως η Διανόρα συνήλθε και όταν είδε πού βρισκόταν μέσα σ' ένα φέρετρο, σκεπασμένη μ' ένα σάβανο, κατάλαβε τι είχε συμβεί και μπηγνώντας μια σπαρακτική κραυγή τρώου, έγκατέλειψε την έκκλησία άπαράλλαχτη με φωνή.

Συγκειντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της έτρεξε στην έξοχη θύλα όπου έμεναν οι γονείς της μαζί με τόν άνδρα της. Εκείνοι όμως μόλις την είδαν μπροστά τους ντυμένη με τ'ο σάβανο, νόησαν πως έβλεπαν ένα θρυσόκακα, και της έκαλεσαν την πόρτα, και την έβγαλαν από τόν χώρο.

Επειτα ο Νικολάκης άρχισε να κάνει παράπονα για τη ζωή και τ'ο θροφίματα και για την Έφταλία.

Όμως απ' τη Σμύρνη κάθε Σάββατο έφτανε τόν έλαιο της μάνα της με τ'ο χινό νερό και τ'ο άφουνοκούρτο. Τ'ο έβαζε ένα τουλπάνι με πεταλάρια και άττανε σαν χανουμίτσα. Τώρα έδω κάθε Σάββατο έβλεπε κουρέι, και κρανιόνια...

Μάλιστα, φώναζε θυμωμένη η Έφταλία, μού πρόπευνε γιατί ήμουν νύφη με τόντα, με μούλκια, με σπία, με μπαζέδες και δερκανόδες.

Μα, κύριε Νικολάκη, είπε η Ουζενή έπεφάνονα, ανέκαθεν η Έφταλία άττανε κακότη!

Το ξέρω, μα τώρα τελευταία τ'ο παραξήλωσε! Πότε θέλει παπουτσία με φελο, πότε με άλουμίνιο, και πότε τυρολέζικο. Ξεχασε πού τ'ο έπαιρνα ένα ζευγάρι γόδες από τ'ο Γερανιό και περνούσε ένα χρόνο!

Μην τόν άκούω, καλέ Ουζενή, τά λέει γκεβεζελίκια. Θυμάται το τουλπάνι και τις γόδες, μα δέ θυμάται και τ'ο μπερκετία πουχα σ'ού μπαμπά μου. Μας πλάκωσε ο Σεπτέμβρης και άκόμη δεν μούκανε μια σοδεϊά!

Οι Λωλάδες της ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Περιστέρα κι α'!

Νωρίς - νωρίς η Ουζενή με την Άλμα, χτυπούσαν την πόρτα της Έφταλίας.

— Έδώ εινε η Έφταλία.

Ο Νικολάκης μισοάνοιξε.

— Έδώ εινε η Έφταλία.

Ευθύς από μέσα έφτασε σ'αυτήν η

Οι Λωλάδες της ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Περιστέρα κι α'!

Νωρίς - νωρίς η Ουζενή με την Άλμα, χτυπούσαν την πόρτα της Έφταλίας.

— Έδώ εινε η Έφταλία.

Ευθύς από μέσα έφτασε σ'αυτήν η

η Ουζενή με την Άλμα, ξεσπάσε πιά η θύελλα:

— Τάκουσε, τάκουσε, διαόλου... «μιοή πριτοίονα»; Αχ, τ'ο ξέρω μου τ'ο κεφάλι θέλει σπάσιμο. Ήθελα παντορία, η Λωλή δεν πόμνε λήφτερη! Τι μούλειπε; Ούλα τάχα! Μ' ένα μεταλλική άγοράσαμε με τη Ντυντού τρία άγγούρια και τ'ο γλεντούσαμε.

— Μωρή Έφταλία, σ' άκούω οι γειτόνοι, ντροπή, ντροπή, θα σ'ο δείρω, φώναζε ο Νικολάκης. Μα η Έφταλία νταγιαντισμό δεν είχε, άφρους έβγαζε.

— Καλά μου τ'ο λέγανε: Αυτ'όν θα πάρη τόν άλαμπουζογυρνέ; Πού αλωνίως και πάντα έχει... εξήμιση!

Ο Νικολάκης δέ βάσταζε πιά, τ' άρεσε να πληρώνη «πεσόνι» και όλα τα νεύρα και ο θυμός τόν ξεσπάσανε σ' ένα άγριο κυνηγητό από την κουζίνα στο πλυσταριό και από κάμαρα σε κάμαρα, έως που στο τέλος άραχτήκανε μέσα στη σάλα. Καρέκλες, φυτζάνια, λάμπες, τραπέζια, όλα έγιναν άνω - κάτω. Τοιμπίες, γροθίες, κλωτσιές, δαγκωνιές, και τέλος σωριαστήκανε κατάχαμα σ' ένα χαλάκι με ζωηρά χρώματα - όδρο της πεθεράς της - πού παρίστανε δυό άγκαλιασμένα περιστέρια να φιλιούνται.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Γιατί τόν ενδιέφερε

Δυό ξενύχτηδες γυρίζουν κατά τ'ο ξεμερώματα στο σπίτι τους.

— Ώ, διάβολε! λέει ο ένας. Η γυναίκα μου έχει άκόμα φως. Φαίνεται πως εινε στο κρεβάτι και διαβάζει. Ήθελα να ξερα τι διαβάζει...

— Μα τι σ' ενδιαφέρει, όπι και να διαβάξη; ρωτάει ο σύντροφός του.

— Όχι, δα! Δεν εινε τ'ο ίδιο... Άλλο τ'ο να δεχθής στο κεφάλι σου ένα θιόλιαράκι με τραγούδια τού Χάινε και άλλο ένα τόμο τού Έγκυκλοπαίδεικού λεξικού!

Τί κρίμα!

Κάποιος έτοιμοθάνατος φιλάργουρος, άκούοντας ότι μονάχα λίγες ώρες τού έμεναν άκόμα να ζήσει, φώναζε με πικρία:

— Άχ, τί κρίμα! Προπλήρωσα νοίκι για δυό μήνες!

Πολυπαθείς σύζυγοι

— Η γυναίκα μου μπορεί να μιλά επί τρεις ώρες για τ'ο ίδιο θέμα.

— Η δική μου μιλάει εξ ώρες χωρίς θέμα!

Το καλύτερο δώρο

Σ' ένα κατάστημα:

— Θέλω ένα δώρο για κάποιον νεαρό διηγηματογράφο. Τι με συμβουλεύετε να πάρω;

Τα Ντέρτια του ΚΙΡΚΟΡ

Τα αύγα

Πολύ σεκλετισμένο είμαι μπε, μεγάλη τσούκ σουφορά έπάνω στο κεφάλι μου ίπσομένο γίνπκε!

— Ιπποχτές με καλάτι άσγκά στο Κιριματιστήριος Ικίτσια, άσγκά ίπουλή μένο ν'ο ικάνω, άμα τιμή - μμμή ντέν ήξερα. Ντιπλανός μου άσγκούλας δυό χιλιάριος ίπουλούσε, πινόνος μου δυό έκατο ίπουλούσε, άντικρυνός μου δυό τираκόσες ίπουλούσε. Τζά-νουμε έγκω πόσο τιμή - μμμή ίπρεπε να ιδάλω;

— Άμα είπα έαυτό μου, έσύ Κιρκόρ έσοπνο άντρωπος είσαι, κόλπο - μόλπο να ικάνης, άσγκά σου γρήγορης να που λήσης πολλοί παράντης έσύ κατζαντισμένο να ν'ο κήνης. Κιρκόρ έφέντη - είπα έαυτό μου - άμα ίφτηνότερα ίπουλήσης, τι ποτις οι άλλοι ίπουλήμενο ντέν τ'ο ικάνουνε μπε. Ιστé ίσωνανγωνιζόμο να ικάνης.

— Άσγκά μου χιλία έπιτακόσια ίβαλα, άσγκά μου γρήγορης ίπουλούσα. Άμάν ίπτε μεγκάλο ίπατριντί γίνπκε! Ικόσμος από μένα ίφουνίξε, άλλοι άσγκούλαδες ίστυρωμένα χέρια είχανε, πελατεία - με λατεία χίτς ντέν είχανε. Άμα πολύ ί-τυμώσανε, ίτουρκοί γίνπκανε, έμένα ίστé τιμωρημένο να κάνουνε είπανε.

— Ντιπλανός μου άσγκούλας έρεκαται ύ-βρισιμένο ίστé να με κήνη. Άμα ένας μουσιός ήρτε, καλοπισμένα έμένα να ι-κάνη.

— Τζάνουμ, Κιρκόρ έφέντη είπε. Τρελός μάτια μου είσαι, άσγκά σου ίφτηνά να ίπουλάς;

— Έτσι έμένα άρέσει.

— Άμα, λέει, άσγκά σου ίστé από χρυ σόρνιθα ίγίνανε, θησαυρό μέσα έχουνε!

— Πιόκ τζάνεμ! Έμένα κοροίντεμενο κ'ο νεις!

— Άμα ντέν ίπιστεύεις, είπε μουσιός, ντύο άσγκά άγορασμένο τ'ο κάνω, έσύ να θάπης άλτήτα ίλέω.

Μουσιός άσγκά ίππρε, ίσασμένο ένα ίκανε, μια χρυσή λίρα από μέσα ιδγίκε! Σάστιμενος ίγίνπκα.

Μουσιός άλλο άσγκά ίσασμένο ίκανε, άλλη χρυσή λίρα από μέσα ιδγίκε. Παλαδωμένο ίγίνπκα.

— Ντέν έλεγα έσένα Κιρκόρ έφέντη! Άσγκά σου θησαυρό μέσα έχουνε!

— Άμα Μουσιός ντύο λίρες ίππρε, καλάτι μου γρήγορης ίσκαση, πελατεία ντιμωμένο ίκανε, με λατεία ντιμωμένο ίκανε, σε μία γυνία μπε! Βαί βαί! Ικούτος, χαφίος, ιδλάκας είμα ίμπε! Άσγκά με λίρες ίπουλήσα, λίρες χρυσές ίζηνιωμένο ίγίνπκα. Άμα καλάτι μου πολλά άσγκά άκόμη γεμάτο ήτανε.

— Κιρκόρ έφέντη, είπα έαυτό μου, τώ-ρα λίρες να ίμαζέψης, πιλούσιος να ί-γίνης μπεπκη ζωή ίστé να ίζήσης.

— Άσγκά ίππρε, έσύ - ένα τσάκα - τσου άσγκά λίρα άρχίνα. Άπό πρώτο ά-ιδγίκε, Άπό τρίτο ντέν ιδγίκε. Ούφ - γωμ! Τζάνουμ γιατί λίρα δεν έόγαίνε, κου όλα άσγκά ίσασμένα ίκανε. Χρυσή γίνπκα, άσγκά μου όλα ίσασα, άμα ί-ντέν πύρα.

— Άσγκούλαδες άλλοι ήρτανε ίσασμένοι από γκέλια ήτανε, κοροίντος με ίππρε-νε, ίρεζίλι με ικάνανε.

— Άμα έσένα άρέσει, συνανγωνιζόμο να ικάνης!

— Ότου έντεψί! Ιστé κόλπο ήτανε μου-σιός θάλτος ήτανε, μπιρπάντης ταχυ-δαχτυλογράφος ήτανε, λίρες ήλρεσε τ'ο άσγκά μου ντέν είχανε ίμπε! Μεγκάλο σου φόρα με ίσκα! Ιπαράντης μου ίκασα, τ'οκούη ίζέλω τ'ο δώρε, καλαμένο μου-τ'ο μου τ'ο ικάνη. Άμα ντίκο πολύ τ'ο έξη, κεφάλι μου να ίσάση. Κεφάλι τ'ο-τοιο τί να τ'ο ικάνη μπε!

Θρύλοι και παραδόσεις της Διανόρας

Η Διανόρα ήταν ένα απ' τα τρία ένα από τ'α πιο άροσερά φλωρεντίνα του βερνικιού της εγγένεια και η χάρις της ήσαν άσυνήκτες.

Μετά τ'όν νέων που άναστέ-φορά που άντίκρυζαν την Διανόρα ήσαν και Ντινίο Μπαρτινέι ένα σεμνό παλληκάρι που δεν είχε τολμήσει ποτέ να πη στη Διανό-ρα έκεينو που ένοιωθε η καρδιά του γι' αυτήν. Τ'ο βλέμμα του δ-μως έδειχνε τόσο φανερά τ'ο τί-σσηματό του, ώστε μπροστά του η Διανόρα χαμψλώνε τα μάτια και κοκκίνιζε χωρίς να τ'ο θέλει.

Η άβανη λατρεία τού Ντινίο την είχε συγκινήσει και σιγά-σιγά άγάπησε τ'ο συμπαθητικό έ-

σα σ' άπόλυτη μονοξία, μακριά από φίλους και από γλέντια.

Ξαφνικά όμως έπεσε στην Ί-ταλία πανούκλα. Ο φρικτός χο-ρός τού θανάτου άρχισε στη φλω-ρεντία. Εκείνοι που η τρομερή ασθένεια δεν τούς έριχνε στον τά-φο έκυριεύοντο από μια άκόρεστη ερωτοπάθεια, από μια φρενιτίδα διασεξουαλικής. Όλα τα κακά έν-στικτα έκδηλώνονταν με άγριο πάθος. Οι Φλωρεντίνοι, νομίζον-τας πως έφθασε η συντέλεια των πάντων, έζητούσαν να γλεντήσουν, χωρίς κανένα περιορισμό και να γνωρίσουν όλες τις ηδονές και τις απολαύσεις της ζωής. Πνευμα-τικά σκλαβώσανε πάνω από την Ί-ταλία.

Μία μέρα η Διανόρα έπεσε άρ-ρωστη παρασιώχοντας όλα τ'ο συνήθη της τρομεράς επιδημίας. Τρομοκρατημένοι ο άνδρας της και οι γονείς της, την έγκαρ-σ' ένα ξεχωριστό δωμάτιο, όπου έ-κανε τόν άνθρωπο να μη σκέπτε-ται, παρά μόνο, να σωθή ο ίδιος.

Κι' έτσι η Διανόρα έμεινε τρεις μέρες άδυνατη χωρίς καμιά επίσημη βοήθεια. Κι' όταν την περνούσε, ένας υπέρτατος πήγε να δει τι γίνεται η κυρία του, την έρη-

— Όχι, άποκρίθηκε η Διανόρα με σταθερή φωνή. Η γυναίκα τού Άλβέζο έχει πεθάνει. Άπό τ'ο στιγμή αυτή άνηκε π'ο Άλβό. Όταν άπεθανε τ'ο άνδρας, ε-ρα είχε νεκροκαταψη, ο άνδρας της ζήτησε να την ένασάρη κον-τά του. Έκείνη όμως άρνήθηκε. Έτσι, η νεκροκαταψημένη Διανό-ρα έμεινε τρεις μέρες άδυνατη, χωρίς καμιά επίσημη βοήθεια. Κι' όταν την περνούσε, ένας υπέρτατος πήγε να δει τι γίνεται η κυρία του, την έρη-

30^ο — Ποτέ, μαμά! φώναζε και η Μελίτα. Να ξέρεις πως όπως και να μου έλθω έμένα η ζωή, δε θα ξεχάσω ποτέ πως η μόνη μου ευτυχία, όσο ήμουν ορφανή από πατέρα, ήταν η ιδέα πως η μητέρα μου τουλάχιστον είχε δική μου, έντελως δική μου.

Πριν προφθάσει ν' αποκριθώ η Νέλλη, η Μελίτα έπεσε στην άγκαλιά της. Τα λεπτά της μπράτσα τυλίχθηκαν στο λαιμό της υπέρτατης της, με λαχτάρα, με αγνότητα. Λυγμοί τράνταζαν το νεανικό της κορμί.

Η Νέλλη ένοιωσε ζάλη. Τύλιξε και αυτή τα χέρια της γύρω από το παιδί της και ψιθύρισε:

— Κορούλα μου, γιατί κλαίς! Το ξέρεις πως εγώ μονάχα έσένα έχω στον κόσμο.

Στις λέξεις αυτές η κοπελλίτσα τραβήχθηκε από την άγκαλιά της, οδ να τη δάγκωνε φίδι. Τα χείλη της έτρεμαν. Τα μάτια της, πελώρια, κυττάζαν τη μητέρα της με κάποιο τρόμο. Και έπειτα, έφυγε από την άγκαλιά της και έτρεξε και κλειώθηκε στο δωμάτιό της. Την άκουσε η Νέλλη κάμποση ώρα να κλαίει άπελπισμένα.

Στην άρχή, ένοιωσε την καρδιά της να σπαράζεται. Παρ' όλιγο να τρέξει, να χτυπήσει την πόρτα της Μελίτας και να της φωνάξει:

— Βγάλε από το νου σου πως αγαπώ τον Γυμνασιάρχη. Το ξέρω πως το υποπτεύεσαι αυτό. Μα είναι ψέμμα. Σου όρκίζομαι πως δεν θα παντρευτώ ποτέ. Πες μου εσύ ποιόν αγαπάς. Τη δική σου ευτυχία μονάχα θα κυττάξω.

Μα πάλι, κάτι την κρατούσε. Και όσο περνούσε η ώρα, όταν έπαψαν πια οι λυγμοί της Μελίτας, η Νέλλη ένοιωσε την καρδιά της να επαναστατεί, όπως έπανα οστάσιος μόλις έλαβε το γράμμα της Λίνας.

Με ποιά δικαίωμα η κόρη της στεκόταν εμπόδιο στην ευτυχία της; Δεν ήταν πια τόσο μικρή να μη καταλαβαίνει τις θυσίες που είχε κάνει για να την αναθρέψει. Δεν ήταν τόσο μικρή, για να μη νοιώχνει πως μια γυναίκα τριανταπέντε χρόνων έχει και αυτή τους πόθους της, τα όνειρά της.

Ήταν ενωτίστρια και η Μελίτα, όπως είχα ξαναπεί, όλες οι νέες καρδιές. Μα εκεί δεν μπορούσε να βαρύνει άλλο τον ένουσό. Έπειτα, μήπως δε θα ήταν και η Μελίτα ευτυχία, αν έφευγε από την πατρική, από την ανωνία της ζωής; Πιθανώς, η Μελίτα έβγαζε, με τα μάτια της, πρησμένα από το κλάμα, η Νέλλη της συνέλεγε.

Αυτά που κάνει είχε κουταμάρες να μελετήσει πάνω. Έγώ, θα πάω έξω λάτσο. Έχω να κυττάω για κάποια πελάτσο.

Ήταν η πρώτη φορά που έλεγε, ψέμμα σε πως πήγαινε στο Γυμνάσιο. Σήμερα ό- τυρήθη. Δίχως λέει, η Μελίτα κάθισε στο καττάλα, η Νέλλη κάθισε στο καττάλα, η Νέλλη κάθισε στο καττάλα. Μα ό θυμός αυτός της κόρης της σήμερα, αντί να την στενοχωρή, τη θύ- μωνε και αυτήν.

Είχε αρκετές ημέρες να ιδών τον Πάνο. Τό ήξερε πως αυτός θα την περιμένει με αγνότητα. Και είχε ντυθεί, όσο πιο όμορφα μπορούσε.

Στο δρόμο δλη την ώρα την βασάνιζαν οι ίδιες σκέψεις. Έβλεπε ξάστερα τους δυό δρόμους που μπορούσε ν' ακολουθή-

ση. Από τó ένα μέρος ό σκοτεινός δρόμος της θυσίας. Να ηρ όχι στον Πάνο. Να μείνι στη φτώχεια της, να αγωνισθεί για να δώσει το διπλώμα του πιανού στη Μελίτα, και να φτύσει αίμα για να την παντρεύη άπρωικη. Και η Λίνα; Μοιραίως αν δεν παντρευόταν, θα την έβριαν στο σπίτι της και αυτήν. Και έτσι από τα τριάντα πέντε της χρόνια, θα κυλούσε στο ρόλο της γιαγιάς οκεδόν. Έσφιγγε τις γραβιές της. Όχι, όχι! Δεν είχε τη δύναμη. Και ό θεός δεν μπορούσε να αξιώσει από αυτή μια τέτοια θυσία.

Από τó άλλο μέρος ύπρχε ό δρόμος της ευτυχίας. Γυναίκα του Πιάνου. Όχι πια έρημη στη ζωή. Θα είχε ένα γερό το- ριγμά για όλες τις δυσκολίες της ζωής. Θα είχε ένα δυνατό ώμο να γείρει, όταν την έπιανε καμμία φορά η άπελπισία. Ναι, από αυτήν εξαρτάτο το καθετί. Μπορούσε να γίνει ευτυχισμένη. Γιατί όχι; Να γυρίσει την πλάτη στο παρελθόν και να κυττάει μπροστά, μονάχα μπροστά. Έφθασε στο γυμνάσιο με μάγουλα ξα- ναμμένα από την ταραχή.

Ό γυμνασιάρχης ήταν μόνος στο γρα- φείο, και τακτοποιούσε κάτι καταλόγους. Μόλις τον είδε, πετάχτηκε ολόρθος και η χαρά έλαμψε στα μάτια του.

— Νέλλη, της είχε σιγά, φοβόμουν πως δεν θα σε ξαναδωλεπα πιά.

Της έσφιξε θερμά το χέρι. Και αυτή κοκ- κίνισε και τού είπε μ' ένα χαμόγελο:

— Πάλευνα μέσα μου.

— Τέλειωσε πια αυτή η πάλη; ρώτησε με λαχτάρα αυτός.

— Όχι ακόμα. Όχι έντελως. Μα μου φαίνεται πως κόντευει.

— Νέλλη, είπε γρήγορα ό Πάνος Λόν- τος, έλα αύριο, να συναντηθούμε σε κά- ποιο έξοχικό κέντρο. Έκει έόχουμε την ευ- καιρία να μιλήσουμε πιο έλευθερα. Θέ- λεις να σε περιμένω αύριο στην Άλυσ- σίδα, στο τέμα;

Δίστασε αυτή. Στο τέλος άποκρίθηκε.

— Ναι, Πάνο. Μα, ακόμα, μίν το πι- στεύεις πως σούδωσα λόγο.

— Ξέρω, ξέρω, την έκοψε αυτός μ' έ- να σίγουρο χαμόγελο. Αύριο όμως έλπι- ζω ν' αποφασίσω πια να θάγαρη από τα χείλη σου αυτό το τόσο άκριδο ναι.

Κυττάχθηκαν στα μάτια όταν άποχαιρέ- τίστηκαν και η Νέλλη έφυγε ταραγμένη.

ΝΕΙΑΤΑ ΠΟΥ ΞΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ

Μοσχοβολούσαν τα χωράφια γύρω και τα περιβόλια ανάδιναν μεθυστικές εω- ριές.

Καθισμένοι στο περιβόλι ενός έξοχι- κού κέντρου, ό Πάνος και η Νέλλη ψιθύ- ριζαν λόγια γεμάτα ευτυχία.

— Νέλλη... Δεν είναι δυνατόν παρά να μου πής να. Όλα τó λένε τó ναι. Τα μάτια σου που με κυτάνε τόσο θαθεία, τα χέρια σου που άκουμπανε στα δικά μου γεμάτα έμπιστοσύνη. Μόνο τα χείλη σου σωπαίνουν.

— Πάνο, τα χείλη μου τó λένε πολλές φορές τó ναι, ψιθυριστά. Μα δεν τολμώ να νά τó πουνε ακόμα δυνατό, με θάρ- ρος.

— Όχι! Θέλω να μου όρίσης πια προθε- σμία. Πότε θαχω την όριστική σου απάν- τηση;

Δίστασε η Νέλλη μια στιγμή. Τόν κύ- ταξε καλά. Ό, τον αγαπούσε τώρα, τον αγαπούσε τρελλά τον Πάνο. Θα ήθελε ν' ανοίξει την άγκαλιά της να γείρει επάνω στο στήθος του, να νοιώσει τα χείλη του στα δικά της, θανταζόταν την ήδονή του φιλιού του και ανατρίχιαζε. Πότε - πότε ξεσπούσε σε τρελλά, άδικαιολόγητα γέ- λια. Ένοιωθε μέσα της τους χυμούς της νεότητας να ξανακυλάνε όρμητικά, ζεστοί. Και αυτή που νομίζει πως είχε γεράσει... Γι' αυτό γελούσε. Γιατί καταλάβαινε πως αν ό Πάνος της έπιανε όρμητικά τó κε- φάλι και κολλούσε τα χείλη του στα δι- κά της, δεν θα τραδιόταν.

Ό Πάνος, από τó άλλο μέρος, μόλις συγκρατιόταν. Θα ήθελε να σφιχτεί στην άγκαλιά του τó μεστωμένο αυτό κορμί, της γυναίκας που έλάτρευε. Θα ήθελε να ρουφήει τα χείλη αυτά που ήταν γλυκά και μέλι και άλικά σαν τις παπαρούνες τρι- γύρω, στον κάμπο. Μα έπέβαλλε στον έ- αυτό του πειθαρχία. Δεν ήταν σωστό να τη φιλήσει. Δεν έπρεπε να εκβιάσει ούτε μ' ένα φιλή την άπόφασή της. Καταλάβαι- νε από τα μάτια της πως ήταν σαν μεθύ- σμένη. Και δεν ήθελε να τó ηρ μεθύσει- νη τó ναι. Ήθελε να τó άκούσει από τα χείλη της τó ναι νηφάλιο, αιώνιο.

Σουρούνηνε όταν έφυγαν από τó κα- φενεδάκι. Πεπατήσαν χειροπιασμένοι ως τη στάση του αυτοκινήτου. Μέσα της η Νέ- λλη είχε την έντύπωση πως ήταν άρραβωνία σμένοι. Τού είχε δώσει όριστικά την καρ- δια της.

Ό Πάνος σταμάτησε στην Άλυσσίδα μπροστά σ' έναν ανθοπωλή και της άγό- ρασε τριαντάφυλλα κόκκινα, όμορφα, φλο- γερά.

— Αυτό είναι για τους άρραβώνες μας, της είπε γελαστός.

— Βιάζεσαι, άποκρίθηκε αυτή κοκκινί- ζοντας.

— Νέλλη, έκανε ό Πάνος γρήγορα, πότε θα μου δώσεις όριστική απάντηση; Πές μου. Δεν μπορώ άλλο. Είναι για μένα μαρ- τυριο η άδελαιότης.

Η Νέλλη δίστασε. Έπειτα, παίρνοντας μια βαθεία άναπνοή, άποκρίθηκε:

— Σε δυό μέρες. Σήμερα είναι Πέμ- πτη. Τό Σάββατο θα σου δώσω την απάν- τηση.

— Θέλεις, έδω στο ίδιο μέρος;

— Ναι. Άς είναι έδω.

— Λοιπόν, όμφωνοι, φώναξε ό Πάνος μόλις μωρτώντας να συγκρατήσει τη χα- ρά του. Έδω, τó Σάββατο τó άπόγευμα στις πέντε. Θα σε περιμένω στο τέμα.

Προχώρησαν χειροπιασμένοι ως τó αυ- τοκίνητο.

Όταν άποχαιρετίσθηκαν στην Όμόνοια και πήρε η Νέλλη μόνη τó δρόμο του σπιτιού της, νομίζει πως περπατούσε μέ- σα σε όνειρο. Τα πόδια της δεν πατούσαν θαρρείς στη γη.

Νά, λοιπόν, που είχε γίνει τó θαύμα. Είχε ξαναορκιστεί τη ζωή της. Όχι, δεν ή- ταν τριανταπέντε χρόνων γυναίκα. Ή- ταν κοπελλίτσα είκοσι χρόνων. Ήταν ά- ταν κοπελλίτσα είκοσι χρόνων. Ήταν ά- ταν κοπελλίτσα είκοσι χρόνων.

Κάθισαν μαζί πάνω στην πρασι- νάδα άρκετή ώρα. Κι' όταν χώρι- σαν ήταν δυό καλοί φίλοι. Όταν χώρισαν ό νέος ήξερε πια τó μυσ- τικό της έμορφιάς του.

Μα κι' η Μαρία ήταν ωραία, ωραία σαν όνειρο. Και μέσα στην καρδιά του νέου εισχώρησε ό Πει- ρασμός. Τώρα πια περιποιόταν τον έαυτό του, τώρα πήγαινε συχνά και καθρεφτιζόταν στα νερά της λίμνης, τώρα κυττάζε συχνά τó λουλουδιόμορφο μονοπάτι που έφτανε στην πόλη που ζούσε η κόρη τού άφέντη του.

— Άλλοίμονο!... Έχασε ό νέος τη γαλήνη του. Τις νύχτες δεν τó- κλεινε μ' εύκολα ό όνος τó θέ- λει να τον έλθει. Τώρα θα- φανόταν άναστενάγματος τó στήθος, τρυφερό τó στήθος.

Τι έλεγε; Δεν τó ήξερε καλά-καλά κι' ό ίδιος. Έκείνο που καταλά- βανε ήταν ότι ποθούσε να ένοσθή η Μαρία, την έμορφη άρχοντο- πόουσα, την άλαχτάρα την περι- μένε έλπιόμνη!

Δεν υπέρεσε να παλέψει πάντα, να παλέψει πάντα, όπως σ' αγαπούσε πάντα. Μα και έσύ ό ίδιος μού είπες πως δεν εί- ναι δυνατόν να θυσιάσω ολόκληρη τη ζωή μου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

— 'Ολόγυρα στη λίμνη —

Τόν έλεγαν Μελχι.

Ήταν ένα παιδόπουλο δεκα- οχτώ χρόνων, με σγουρά μαλλιά, γλυκό πρόσωπο και φωτεινά μάτια. Οι γονείς του ήταν φτωχοί. Μα ό νέος είχε επάνω του μια άρχον- τιά που την ζήλευαν όλοι οι νέοι τών πλουσιών άρχοντικών σπιτιών.

Για να θάγαλλ τó ψωμί τών ζή- τησης κι' έπιασε δουλειά στα χτη- ματά τού πλουσιότερου άρχοντα της πόλεως, τού πατέρα της Μα- ρίας. Τού έδωσαν να δώσει καμμία πεντακοσάρια πρόβατα κι' έκανε τη δουλειά του φρόνιμα και φιλό- τιμα.

Ζούσε διαρκώς στην έξοχή, στα λουλουδιόμορφα γρασιδιά, μαζί με τα παλιά που τραγουδούσαν γύρω του την αλάνια άγνπη.

Φορούσε ένα σκούρο χιτάνα που τούφτανε ως τη μέση τών μπράν- κι' έκανε πιά λυγερή την κορμο- στασία του. Έξω, τó μέση του με μια ζώνη από πράσινα θούρα και συχνά στόλιζε τα μαλλιά του μ' άγριολλούδα.

Δεν είχε έπίγνωση της όμορφιάς του.

Έκει κοντά τó βοσκοτόπι που περνούσε τις μέρες του άπλωνόταν μια μικρή λίμνη με κρυσταλλένια άτάρια νερά.

Πήγαινε συχνά στη λίμνη αυτή για να ποτίσει τα πρόβατά του και συχνά κυττάζε τόν έαυτό του μέσα στον γαλάζιο καθρέφτη τού νερού, δεν Μα δεν καταλάβαινε τίποτε. Ή υπομάρτασαν πόσο ήταν ωραίο. Η καρδιά του ήταν άγνη, ολόκαθρη, δεν ήξερε τί θα ήη κακό, δεν έ- δαζε πονηρή σκέψη τού νου του.

Τα πουλάκια τών είχαν συνήθειε και δεν τόν φοβόντουσαν. Συχνά πήγαιναν κι' έπαιρναν την τροφή τους από τη φοχτιά του κι' έπιναν τρυφερότερο από τα χείλη του, τó ωραία, τραγανό, άλικά χέλι του που μωρούσαν με φλογερή παπα- ρούνα.

Δεν είχε ιδέα για τη μαγευτική όμορφιά του ό νεαρός βοσκός. Ώς που μια μέρα τó έμαθε κι' αυτό. Έτυχε να θρεβή, για πρώτη φορά, άντιμέτωπος με την μοναχο- κόρη τού άφέντη του, τη Μαρία.

Η κόρη έμεινε κατάπληκτη έ- μπρός τού γλυκείου, άδωά έμορφία του. Τόν πλησίασε και τού μίλησε. Κάθισαν μαζί πάνω στην πρασι- νάδα άρκετή ώρα. Κι' όταν χώρι- σαν ήταν δυό καλοί φίλοι. Όταν χώρισαν ό νέος ήξερε πια τó μυσ- τικό της έμορφιάς του.

Μα κι' η Μαρία ήταν ωραία, ωραία σαν όνειρο. Και μέσα στην καρδιά του νέου εισχώρησε ό Πει- ρασμός. Τώρα πια περιποιόταν τον έαυτό του, τώρα πήγαινε συχνά και καθρεφτιζόταν στα νερά της λίμνης, τώρα κυττάζε συχνά τó λουλουδιόμορφο μονοπάτι που έφτανε στην πόλη που ζούσε η κόρη τού άφέντη του.

— Άλλοίμονο!... Έχασε ό νέος τη γαλήνη του. Τις νύχτες δεν τó- κλεινε μ' εύκολα ό όνος τó θέ- λει να τον έλθει. Τώρα θα- φανόταν άναστενάγματος τó στήθος, τρυφερό τó στήθος.

Τι έλεγε; Δεν τó ήξερε καλά-καλά κι' ό ίδιος. Έκείνο που καταλά- βανε ήταν ότι ποθούσε να ένοσθή η Μαρία, την έμορφη άρχοντο- πόουσα, την άλαχτάρα την περι- μένε έλπιόμνη!

Δεν υπέρεσε να παλέψει πάντα, να παλέψει πάντα, όπως σ' αγαπούσε πάντα. Μα και έσύ ό ίδιος μού είπες πως δεν εί- ναι δυνατόν να θυσιάσω ολόκληρη τη ζωή μου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ζούσε; Μόνον τ' άρνιά τού άγαπού- σε και τα πουλιά και τα λουλούδια.

Την άλλη άγνπη, που φουντώνει και καίει τις καρδιές την άγνο- ούσε. Μα την έμαθε κι' αυτή. Βρή- κε καλή δασκάλα στον έρωτα τη Μαρία.

Γιατί η νέα πήγαινε τώρα συ- χνά στον κάμπο ποθούσε τα πρό- βατά του και τόν έλθεισε και μι- λούσαν και περιδιάβαζαν κάτω από τά δέντρα.

Μα και πάλι ό άδωός βοσκός δεν είχε τó θάρρος που χρειαζό- ταν για να χαρή τόν έρωτα, σφιγ- γοντας τη Μαρία στην άγκαλιά του. Δίσταζε, έτρεμε, σάστισε.

Μα η Μαρία άνυπομονόσε. Κι' ένα φλογερό μεσημέρι γυμνώθηκε μπρός στα μάτια τού νέου κι' έ- πεσε στα κρυσταλλένια νερά της λίμνης.

Θάμπωσε τó φως τού Μελχι. Άνέθηκε τó αίμα τού κεφάλι του. Μέθωσε τó δυστυχό βοσκοπούλο. Ρίχτηκε στο νερό, άρπαξε τη γυ- μνή παρθένα στα δυνατά μπράτσα του και σφιγγοντάς την επάνω στο στήθος του, την μετέφερε και την πλάγιασε πάνω στην άπαλη, τη δελουδένια χλόη, κάτω από μια μωσχούττα. Κι' εκεί, μέσα στις φλόγες τού μεσημεριού πρωτοδοκί- μωσε τη γλυκά της ήδονης, τó μέλι της έρωτικής άπολαύσεως.

Κάθε μέρα έλεπόντουσαν πια οι δυό έρωτευμένοι, μέσα στα πυ- κνωμένα δάση, στις όχθες της γαλάζιας λίμνης, άνάμεσα στο κοπάδι ποθούσε άνυπόστο κι' άμέ- ριμο.

Μα έφτασε κι' η μέρα της συμ- φοράς.

Ό πατέρας της Μαρίας έμαθε τις σχέσεις τους τις άμαρτωλές. Ήταν σκληρός ό γέρο- άρχοντας, θηριώδης. Διάταξε άμέσως τούς πιστούς του ύπηρετες να πιάσουν

ΟΙ άΔΟΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ώ της άναίσχυντίας

Στου φιλοπάππου, πρό τίνος, μετέβην τó δασύλλιον μετά νεάνιδος κομψής να πλεώμεν ειδύλλιον. Και να διέλθωμεν όμοις εις τας δεινδροστοχίας σιγνμιάς άπειρώς τρυφεράς και πλήρεις ευτυχίας. Έκάθισον πλοσίον της εις τρίζοντα παγκύκον και φράσεις ρωμαντοειδείς συχνώς καταναλίσκων, έθώπευον τας χείρας της, την κομην και τούς ώμους και στίχους της άπηνγγειλον περιπού δέκα τόνους. Τρείς ώρας, μάλλον τέτταρας όμιλούν συνεχώς, και πρόσ την πεμπτην, ούτω πως, έθαίναμε την ώρα άλλ' ούδαμώς μ' έπρόσεκεν εκείνη δυστυχώς διότι την... Α κ ρ ο π ο λ ι ν ά ν α λ λ ι π ν (έωρα.

Ή στάσις της κι' η πράξις της μ' έθίζαν. (το μεγαλώς κι' ιδών δι τή άπώλεσιν την ώραν ώρεαν, ήγέρθην εκ τής θέσεως ως Κασανόθας (άλλος (Ζουάν.

—Είπε, —της είπον, — διατί ποώς δεν με (προσέχεις κι' εις την Άκρόπολιν κρατάς τα μάτια (καρφωμένα; Κι' η θραουτάτη άπήντησεν: Γιατί τή χά- (λια σου έχεις και βρισκω την Άκρόπολι... ν ε ι τ ε ρ η (άπό σένα!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

τόν νεαρό βοσκό και να τόν πι- ζουν στη λίμνη.

Κι' η διαταγή του εκτελέσθηκε την ίδια μέρα. Έπνιξαν άκαρβά τó ωραίο βοσκοπούλο. Και κανέ- νας δεν ύποψιάσθηκε τó έγκλημα. Νόμισαν πως ήπικε στο νερό να δροσισθή και πνίγηκε.

Μα δεν γελάστηκε μαζί με τούς άλλους κι' η Μαρία. Της μίλησε η καρδιά της, κατάλαβε τι είχε συμβεί. Και ξεφεύγοντας άπ' την επίθεσιν τών γονέων της και τών ανθρώπων τού σπιτιού της έτρεξε στην έξοχή και ρίχτηκε στη λίμνη, στο μέρος που την είχε πάρει άλ- λοτε ό καλός της όλογυμνη στην άγκαλιά του. Βυθίστηκε στα νερά και δεν ξαναβγήκε. Έπειτα από τρείς μέρες έβρηκαν τó πτώμα της κοντά στην όχθη, άνάμεσα στα μυροδόλια νερολούλουδα.

Έτσι τραγικά τελείωσε τó ει- δύλλιο αυτό, που θυμίζει λιγάκι τόν Δάφνη και τή Χλόη.

ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

Κάποιος φοκακάρς... κατενθου- σιασμένος φαίνεται άπ' τó γάμο του κυττάει την εικόνα τού Ίη- σοϋ Έσταυρωμένου.

—Τι άνόητοι ήσαν αυτοί που τόν σταύρωσαν, μουρμούρισε. Μπορούσαν μια χαρά να τόν παν- τρέψουν. Έτσι θα τόν τιμωρού- σαν χειρότερα.

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΗ :

Στο γραφείο ενός γιατροϋ υπαίνει λαχανιασμένος ένας Σκω- τέζος.

—Γιατρέ... γιατρέ, γρήγορα ό γυνίς μου κατάνει ένα ποτικί. Τρέξτε.

—Νά κάνω τί ; Δώστε του να κατάνη μια γάτα.

ΠΛΑΓΙΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

— Τι θα λέγατε, κύριε, αν κά- ποιος καθόταν επάνω στο καπέλλο σας ;

— Θα τόν έλεγα ήλιθιο, θάλακα, κτηνος.

Ευχαριστώ πολύ, κύριε. Ση- κωθήτε τώρα να πάρω από κάτω σας τó καπέλλο μου...

ΔΕΙΓΜΑ ΕΡΩΤΟΣ

—Δεν είπατε, νομίζω, δεσποίνις, ότι ό μπαμπάς σας έχει χιλίες με- τοχές της Έθνικής Τραπεζής κι' ένα σπίτι στην όδο Πατησίων;

— Βέβαια. Κι' άλλο ένα, μάλι- στα, στην Κηφισία.

Κι' άμφιβάλλετε ακόμα για τόν έρωτά μου;

Παράδοξα τρύκ του κινηματογράφου

Όμιλεί ό διάσημος σκηνο- δέτης Βαΐτ Χάρλαν

Δεν πρόκειται θέαμα να σας πώ- τι είναι «κινηματογραφικό τρύκ». Όλοι γνωρίζετε ότι ό σημερινός κινηματογράφος είναι μια άτελείω- τη σειρά άπαιτηλών τεχνασμάτων. Θα θέλατε όμως άσφαλως να μά- θετε πως γίνονται, αν όχι όλα, με- ρικά απ' αυτά. Είναι τόσο εύκολα, τόσο πρωτότυπα, τόσο εκπληκτικά ώστε αξίζει όν κόπο να σας μι- λήσω γι' αυτά.

Ή έπιτυχία ενός φιλμ εξαρτάται άπο την ά-αμοσφαιρα μέσα στην ό- ποια παίζεται. Αυτή όμως δεν τη δίνει η αληθινή άτμοσφαιρα, γιατί πολύ σπανίως είναι φιλμ γυρίζεται αληθινή σ-ην ύπαιθρο. Μέσα στα σιούντιο τα πράγματα είναι πολύ πιο άπλά και επιτυγχάνονται πολύ καλύτερα, όροχη, όμιχηλη, χινο- θυέλλα, άλλα και ήλιος, λαμπρός και ζωώγονος ήλιος.

Βροχή και ά βούλησιν! Την έπι- θυμείτε ήμπως μαζί με καυχήναι; Αυτό επιτυγχάνει με συσκευη- κωμένο νερό που στάζει άπο ένα πελώριο καουτσούκ που έχει ένα πλήθος μικρές άσφαιρες όπες. Ή πυκνότης και η ταχύτης τών στα- γώνων ρυθμίζονται κι' αυτές σύμ- φωνα με τις άπαιτήσεις τού φιλμ.

Νομίζετε ότι για τά φιλμ η ό- πθεσις τών όποιων εκτίλλοσεται πάνω σε χιονισμένες βουνοκορφές, οι ήθοσποι έκτίθενται στο κρύο και στην θύελλα. Καθόλου. Όλα αυτά γίνονται μέσα στις ζεστές άθροσεις τών σιούντιο. Θα με ρώ- τησετε όμως: Άλλως φοιτάντων τά ρουχα τών ήθοσποιών άπό τόν άνε- μω; Άπλούστατα, αυτό συμβαίνει χωρίς στους μεγάλους άνεμωτήρες που δημιουργούν παλμικές κινήσεις τών φορεσμών όπως μια δυνατή πνοή άνεμου.

Άς προχωρήσωμε όμως. Θέλετε μια χιονοθύελλα; Από τι την προ- τίματε; Από φιλοκομμένες πατάτες ή από πούπουλα; Δεν έχετε παρά να διαλέξετε. Μήπως θέλετε όμως να τó «στρώση» τó χιόνι; Έ, τότε δεν έχετε παρά να σκηνοθετήε μια ποσότητα σκόνης άπό μαρμαρό και να την ραντίζετε με ένα ειδικό ό- γρο που την κάνει να γυαλίζει. Τό άποτέλεσμα είναι τó ίδιο σαν να είχε πέσει αληθινό χιόνι.

Και τώρα, θέλετε λίγο ήλιο; Τόν έχετε κι' αυτόν με μεγάλη εύ- κολία, ενώ έξω από τά σιούντιο πέφτει ραγδαία βροχή. Χάρης σ' ένα ισχυρότατο ηλεκτρικό προβο- λέα, σ' ήλιοσ φαίνεται 100 % φυσικός.

Μήπως σας άρέσουν τά μακρινά ταξίδια; Οι άπέραντοι όρίζοντες, η μαγεία τών θαλασσών τού Νό- του; Άς περάσωμε τότε στο γει- τονικό σιούντιο. Έκει μας περι- μένει ένα γιάτ για να μάς μετα- φέρη όπου θελήσωμε. Άς σηκώ- σωμε την άγκυρα. Φεύγωμε; Κα- θόλου. Αντιθέτως, φεύγουν ό μω- λος, τó λιμάνι, η παραλία. Όλα αυτά είναι τοποθετημένα πάνω σ' έ- να κινητό τάπητα και μεταφέρον- ται όπου θελήσωμε. Τό γιάτ αυτό διασχίζει όλες τις θάλασσες τού κόσμου κι' έχει άντικρύσει τις πιο φοβερές τρικυμίες, στην πραγμα- ούτε ένα δάχτυλο άπό τη θέσι του.

Άλλά, μόνο τó ντεκόρ, ενώ αυ- τó μένει πάντοτε άκίνητο. Πόσες φορές εν τούτοις δεν έχει έξωκελίη- ρες ή μανία τών κυμάτων δεν έχει άναποδογύριση τά πάντα μέσα σ' αυτό.

Όλα αυτά είναι τόσο μελετημένα τόσο φυσικά, ώστε ό θεατής, παρ' όλον ότι έέρει ότι μπροστά του δεν άπάρχει παρά μόνο καλλεστι- κή άσκησι, εν τούτοις άσκόλου- θει να άνη την άντικρύσι ότι άπα- νίζει την πραγματικότητα.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΜΑ ΜΑΣ

Η δύναμις της υποβολής

(Η σκηνή παριστάνει ένα καφεείο. Καθισμένοι σ' ένα τραπέζι, ο Ζάν και ο Πιέρ συζητούν μπροστά σε δυο μισοαδειασμένα ποτήρια μπύρας. Στο βάθος κάθεται μια κυρία ευθιγής στην άνα γωνία της εφημερίδας της. Μεταξύ της κυρίας και των δυο φίλων υπάρχουν ένα μπιλιάρδο στο οποίο παίζουν δυο κύριοι).

ΠΙΕΡ (Εξοπώντας). - Έσύ είσαι ήλιος! ΖΑΝ. - Το πείσμα σου σε κάνει να παραφέρεις. ΠΙΕΡ. - Όχι, φίλε μου, αυτό οφείλεται στην αγανάκτησή μου. Όλες οι εξοχότητες της επιστήμης παραδίδονται στην υποβολή και του λόγου σου επιμένεις στις παλιές ιδέες. Σήμερα, Ζάν, η υποβολή είναι το παν. Μη γελάς. Δεν απαντούν με το γελίο στα δλοφάνερα επιχειρήματα της επιστήμης. Σου λέω ότι η θέληση του ανθρώπου κάνει θαύματα δια της υποβολής (χτυπάει το χέρι του στο τραπέζι). Έξηγησέ μου σε παρακαλώ, πώς γίνεται να κυττάζω μόνο ο υπνωτιστής ένα τραπέζι κι ε- μέλνω να χορεύω; Τι γελάς;... Μαίλισσα, να χορεύει και να χτυπά με το πόδι;... Όρα είνε! ΖΑΝ. - Άμα είδες τέτοιο όνειρο, θα λάβεις γράμμα συστημένο. ΠΙΕΡ (θυμωμένος). - Δεν υποπέρεις!... Έ, λοιπόν, θά σου αποδείξω τώρα άμέσως τι θα πη υποβολή... Βλέπεις αυτή την κυρία εκεί πέρα. ΖΑΝ. - Μήπως παρακολουθεί κι' αυτή τα υπνωτιστικά πειράματα; ΠΙΕΡ. - Άφησε τ' άστεια κι' άκουσε με. Λοιπόν, σου δηλώνω πως εγώ, δια της υποβολής και μόνο θα κάνω αυτή την κυρία ναρθή προς το μέρος μου. ΖΑΝ. - Θα την είδοποιήσης με το γκαρόνι; ΠΙΕΡ. - Άφησε τ' άστεια... Σου λέω, μόνο δια της υποβολής. Θα την κυττάω μόνο οτά ματιά, ούτε θα της μιλήσω, ούτε θα της γνέφω, δεν θα κάνω τίποτε άλλο παρά να διοχετεύω την θέλησή μου δια της υποβολής με την μαγνητική δύναμη της ματιάς. Και θα δής σε δυο λεπτά την κυρία να έγκυταλείπη το τραπέζι κι' αυτή να νάρεται κατ' έ- πάνω μου.

ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ

Συγκινητικό διήγημα

-Σεις εδώ; ρώτησε η Δόνα Μερσεντές τον Δον Ζεμώ έλπον- τας τον άδερφα μπροστά της. -Ήρθα για σάς... Για μένα; Έδώ στην έκ- κλησία. Είναι επικίνδυνο και για τους δυο μας αυτό. -Μου έβλεπετε ότι με συμπα- θείτε, Δόνα;... Αδισκαρπία για κά- θε κίνδυνο. Με μαγεύει η όμορ- φιά σας. Είπατε ένας άγγελος, θυμάμαι! -Δεν ξέρω... Θέλω να σωπά- σετε και θέλω να σάς άκούω δι- αρκώς. Πώς εξηγείται αυτό; -Ο Δον Ζεμώ την κυττάει οτά ματιά. Άφήστε με, της είπε, να διαβάσω οτά ματιά σας την εδού- τω. Σας το ζητώ γονατί. -Στην εκκλησία! Θα γονατί- σετε εδώ μπροστά σε μια θνητή! Δεν έρεπε πώς ο Θεός θα μά- τιμωρήσει και τους δυο; Έξ αλ- λου όλα μας χωρίζουν... Ο πατέ- ρας σας είναι έχθρος μας... Δεν θέλω όμως και να σάς χάσω... -Όποτε μ' αγαπάτε; Αυτό που μου είπατε μπρος στη Πανα- γία δεν θα το ξεχάσω. Άς της ζητήσουμε να κάμει κι' ένα θαύ- μα για την άσπαή μας. -Τώρα πιά δεν γίνονται θαύ- ματα. Η γνώμη του πατέρα μου δεν αλλάζει. Ούτε οι γονείς σου θα συμφωνήσουν στο γάμο μας. -Όσο κι' αν αγαπιόμαστε. -Όποτε μ' αγαπάς Δόνα; Εί-

σαι η ζωή μου και το μέλλον μου, γλυκερά μου! Η Δόνα τον κυττάει οτά μά- τια αρκετά και του είπε: -Αόριο αν έλθετε στο χορό της δοκίμησης Αντλάρ θα είμαι εκεί. Να φορέσετε τη μάσκα σας; Για να μιλήσουμε ελεύθερα. -Και πώς θα με γνωρίσης, ά- γάπη μου; Η Μερσεντές τον έριξε ένα μαντίλι με άσπρη ντιανέλλα και έξαφανίστηκε χωρίς να του ά- παντήσει. Η Δόνα περίμενε με άγωνία τη θραύδα του χορού. Τά έμπό- διζαν έτοιμη να έγκυταλείψη το σάτι της, τον πατέρα της, τα πάντα για τον Ζεμώ! Πήρε ιδιαιτέρως την άράπισσα που την είχε αναθρέψει και την έ- άρραβωνιστούμε της εί- με, άποψε κρυφά με τον Ζεμώ. -Είπα σαν θασοίλισσα, κυρά πατέρα σας; -Τι θα κάμει; Θα όποκύνει ό- ταν όη τη μεγάλη άγάπη μας. -Άξανα η Μερσεντές άκούσε το κουνούνη της πόρτας να χτυ- πά. Μια άγνωστη φωνή άκούστη- κε από κάτω! -Είδοποιέστε την Δόνα. Μερ- σεντές ότι η δοκίμηση, Αντλάρ θα στείλη τώρα το άμάει της να τη πάρει. -Όραία ιδέα, είπε η Μερσεν- τές. Έσως η δοκίμηση να έμεινε πώς ο πατέρας μου είναι άσπασο- λημένος πολύ άποψε. Από τον καιρό που έγινε διοικητής δεν εί- νε έλεύθερος ούτε λεπτό. Η Δόνα δεν ήξερε πώς ο πατέ-

ΖΑΝ. -Δεν είμαστε καλά. ΠΙΕΡ. - Στοιχηματίζεις; ΖΑΝ. -Σε λυπάται γιατί εί- μαι θέσιος πώς θα χάσης. ΠΙΕΡ. - Έγώ είμαι θέσιος για την έπιτυχία μου. ΖΑΝ. - Τότε στοιχηματίζω ε- να γέμπα. ΠΙΕΡ. - Σύμφωνοι...Και τώ- ρα πρόσεξε τι θα γίνει! (Γυρί- ζει προς το μέρος της κυρίας, συγκεντρώνει την θέλησή του, κα- τεβαίνει τα φρύδια και καρφώνει τα μάτια του πάνω στην κυρία. Έκείνη όμως δεν δείχνει να όφί- σσας, ακριμιά υποβολής). ΖΑΝ (είρωνικά). Μη την κυττάεις έτσι άγρια... Θα την κομείς το αίμα της γυναίκας! ΠΙΕΡ. - Μη διακόπτετε την μεταβίβαση του μαγνητικού ρευ- στού...Μου χάλασε το πείραμα. (Έξακολουθώντας να κυττάει την κυρία). Πρόσεξε...Σε λι- γό θα σηκωθεί απ' την καρέκλα της και θάρρη προς τα έδω ό- πνωτισμένη... (Πράγματι, η κυρία άντλήθηκε το έπιμνο θέμμα του Πιέρ και δείχνει σημεία στενωχίας. Τον κυττάει κι' αυτή παραενα και οτά τέλος σηκώνεται). ΠΙΕΡ. - Κύττα, Ζάν...Η υπο- βολή μου θα την φέρη τώρα έ- δω. (Πράγματι, η κυρία πλησιάζει με γρήγορο όημα το τραπέζι και και προτού ο Πιέρ προφθάση να κάνει την παραμικρή κίνηση, του σπάει την όμπρελλα της στο κεφάλι φωνάζοντας). Η ΚΥΡΙΑ. - Άναίσεστατε!... Γελώ!...Για ποία με περνάς; Να σου δείξω εγώ παλάνθρωπε. (Ο Ζάν προσπαθεί να την κα- θουχάσει. Τρέχουν όλοι οι θα- μανες του καφεείου και με πολ- λά άσκανα γλυτώνουν απ' τα χέ- ρια της τον ταλαίπαρο Πιέρ. Έ- πεται ο Ζάν τον παίρνει και ά- πομακρύνονται). ΖΑΝ. - Έχασα το στοιχημα, φίλε μου, το όλολογώ! Έφερσε πράγματι την κυρία κοντά σου δια της υποβολής, αλλά η ιδέα που της έπέβαλλες δεν ήταν κα- θόλου εύχρηστη για σένα, εύλο- γημένο. Τέλος πάντων. Παραδέ- χομαι πως η υποβολή κάνει θαύ- ματα! Σπάεις κεφάλια!... ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Ο ΟΥΣΚΟΠΙΟΝ

ΑΙ κοσμικοί έπιδράσεις κατά την έβδομάδα από 2 έως 8. Ό- κτωβρίου έχουν ως άκολουθώς: 1) Δια τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 6-8.30 μ.μ. της Τρίτης (5). 9.30-11 π.μ. της Πέμπτης (7) 2) Δια τας χρηματικά ζητήμα- τα: 10.15-1 μ.μ. της Τετάρτης (6). 9-11.30 π.μ. της Παρασκευής (8). 3) Δια την άγορά λαχείων: 9.30 - 10 π.μ. της Δευτέρας (4). 3-5 μ.μ. της Τετάρτης (6). 4) Δια τας τυχερά παιχνίδια: 6-9.30 μ.μ. του Σαββάτου (2). 8-10 μ.μ. της Πέμπτης (7). 5) Δια τας αλθηματικές συ- νατήσεις: 3-4.30 μ.μ. της Κυριακής (3). 5-7 μ.μ. της Τρίτης (5). 8-11 μ.μ. της Παρασκευής (8). 6) Δια γάμους ή άρραβώνας: 10-11.30 μ.μ. του Σαββάτου (2). 11-2 μ.μ. της Τρίτης (5). 7) Δια το μέλλον σας: 3-5.45 της Δευ. έρας (4). 5-7 μ.μ. της Τετάρτης (6).

Απαντήσεις Δρος Κάμα

ΟΡΦΑΝΟΥΛΑ Σ. Ν. - Ερωτεύεσθε πολύ εύκολα, αλλά οι άγάτες σας σβύνουν και γρή- γορα. Είπατε ευγενικά, εύχαρι- στη, εύκαρδια και γι' αυτό έμπνε- ετε συμπάθειες. Σας άρέσει η κα- λή εμφάνισή, η πολυτελεία, οι τιμές, κάθε τι όραίο. Είπατε με- γαλόψυχη, ειλικρινής, ενθουσιώ- δης, γενναίοδωρη. Έχετε μεγάλη ζωτικότητα και γρήγορα συνεχε- σθε από κάθε άρραβώνα. Σλό γά- μο σας θα έρθει εύχρη. Δεν θ' αποκτήσετε πολλά παιδιά. Στην κοινωνία θα καταλάξετε αξιοζή- λουτη θέσι. Ευνούχι σας ήμερα! Κυριακή, λίθος ος το ρουμίνι, χρώμα σας το χρυσόκιτρινο, μέ- ταλλο σας ο χρυσός.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

Πολλές αναγνώστρες μας σε έπιστολές που μου στέλλουν μου διατυπώνουν την έξής έρώτηση: «Γιατί μερικές όμορφες γυναίκες δεν άρέσουν, ενώ άλλες, πολύ ό- λιγώτερον όραιες, προξενούν τό- σο θαύμα και σταθερά αισθήμα- τα; Το θέμα αυτό είναι γενικού ένδιαφέροντος και η άπάντησή θα εύχαριστήσει, έλπίζω, πολλές. Υπάρχουν πράγματι, πολλές, πάρα πολλές, γυναίκες και κορί- τσις, τις όποιες χαιρετούμε, θαυμάζουμε και... προοπερνούμε. Τις έχουμε σχεδόν άμέσως. Για- τί; Άπλουστατα: Συγκράτησαν και χαροποίησαν μόνο τα μάτια μας. Υπάρχουν πάλι άλλες που μοι- άζουν σαν ήλικες άκτινες, σαν την άνοιξη. Άπ' όπου περνούν σκορπούν φως, ζωή, όρραία. Αυτές οι τελευταίες είναι ζω ν τ α ν ε ς όμορφες και δεν έχουνόυνται. Η όμορφιά, η λάμψη των ματιών, η όρραία, η άσπρη των ματιών, τα κανονι- κά χαρακτηριστικά δεν είναι κυρί- ως αυτά που συγκινούν σε μια γυναίκα, όσον το σύνολόν της, το κάτι, που τόσο δύσκολα περιγρά- φεται. Δυνατόν να μη είναι τόσο νέες, ούτε και τόσο όμορφη μια γυναί- κα και εν τούτοις όμως να θεωρή- ται ως όμορφη, όταν παρουσιάζει άπλότητα, χάριν και σεμνότη- τα στας κινήσεις της και στην έν γένει συμπεριφορά της. Για τον λόγον αυτόν πρέπει Κυρίες μου, ν' άποφύγετε να εί- σαι άποστομής κινήσεις, οι άσμενες στάσεις που είναι τόσο άκτισθη- κές και οι άσκοποι άνευρησμοί που τις περισσότερες φορές ταπει- νώνουν.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

Μερικές σύγχρονες γυναίκες και η πλειονότης, δυστυχώς, των κο- ριτσιών μας, φαντάζονται πως ά- ποκτηόν γόητρο, μιμούμενες με το διαρκές κάπνισμα και με την έν γένει συμπεριφορά των τους άν- δρες ή με το θρασύ και χτυπητό μακιγιάζ των των τάδε οτάρ! Και όμως, η έκφρασις του προσώπου και οι καλοί τρόποι παίζουν τόσο σπουδαίο ρόλο στην γενική εμφά- νισή της γυναίκας. Γι' αυτό, σάς συμβουλεύω ν' άποφύγετε τα άν- δρικά κτενίσματα, τα μεγάλα θή- ματα, τα υπερβολογήματα και τις πελορίες πίτες. Το μακιγιάρι- σμά σας, όσώστω, να μην είναι βαρύ και χτυπητό, γιατί μ' αυτό παίρνετε ένα όψος ψεύτικου και άν- τισθητικού και το σπουδαιότερο: σάς προσθέτει χρονάκια στην πλά- τη σας. Μην παραμορφώνετε το φυσικό γυναικείο, ανάλαφρο και σεμνό θάβισμά σας, μην αλλάζετε διαρ- κώς κτενίσμα, μακιγιάζ και χρώ- μα των μαλλιών και των νυχών σας.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

Κάθε γυναίκα όφείλει να είναι άπλη, τρυφερή και να φέρεται τό- σον στις κοσμικές συγκεντρώσεις όσο και οτά δημοσία κέντρα με λεπτούς και ευγενικούς τρόπους, με την φυσική όμορφη της, την άπλότητα και την κομμία έν γένει εμφάνισί της. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ 'Ιατρός - Δερματολόγος

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

Πολλές αναγνώστρες μας σε έπιστολές που μου στέλλουν μου διατυπώνουν την έξής έρώτηση: «Γιατί μερικές όμορφες γυναίκες δεν άρέσουν, ενώ άλλες, πολύ ό- λιγώτερον όραιες, προξενούν τό- σο θαύμα και σταθερά αισθήμα- τα; Το θέμα αυτό είναι γενικού ένδιαφέροντος και η άπάντησή θα εύχαριστήσει, έλπίζω, πολλές. Υπάρχουν πράγματι, πολλές, πάρα πολλές, γυναίκες και κορί- τσις, τις όποιες χαιρετούμε, θαυμάζουμε και... προοπερνούμε. Τις έχουμε σχεδόν άμέσως. Για- τί; Άπλουστατα: Συγκράτησαν και χαροποίησαν μόνο τα μάτια μας. Υπάρχουν πάλι άλλες που μοι- άζουν σαν ήλικες άκτινες, σαν την άνοιξη. Άπ' όπου περνούν σκορπούν φως, ζωή, όρραία. Αυτές οι τελευταίες είναι ζω ν τ α ν ε ς όμορφες και δεν έχουνόυνται. Η όμορφιά, η λάμψη των ματιών, η όρραία, η άσπρη των ματιών, τα κανονι- κά χαρακτηριστικά δεν είναι κυρί- ως αυτά που συγκινούν σε μια γυναίκα, όσον το σύνολόν της, το κάτι, που τόσο δύσκολα περιγρά- φεται. Δυνατόν να μη είναι τόσο νέες, ούτε και τόσο όμορφη μια γυναί- κα και εν τούτοις όμως να θεωρή- ται ως όμορφη, όταν παρουσιάζει άπλότητα, χάριν και σεμνότη- τα στας κινήσεις της και στην έν γένει συμπεριφορά της. Για τον λόγον αυτόν πρέπει Κυρίες μου, ν' άποφύγετε να εί- σαι άποστομής κινήσεις, οι άσμενες στάσεις που είναι τόσο άκτισθη- κές και οι άσκοποι άνευρησμοί που τις περισσότερες φορές ταπει- νώνουν.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

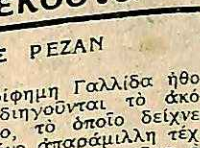
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

Πολλές αναγνώστρες μας σε έπιστολές που μου στέλλουν μου διατυπώνουν την έξής έρώτηση: «Γιατί μερικές όμορφες γυναίκες δεν άρέσουν, ενώ άλλες, πολύ ό- λιγώτερον όραιες, προξενούν τό- σο θαύμα και σταθερά αισθήμα- τα; Το θέμα αυτό είναι γενικού ένδιαφέροντος και η άπάντησή θα εύχαριστήσει, έλπίζω, πολλές. Υπάρχουν πράγματι, πολλές, πάρα πολλές, γυναίκες και κορί- τσις, τις όποιες χαιρετούμε, θαυμάζουμε και... προοπερνούμε. Τις έχουμε σχεδόν άμέσως. Για- τί; Άπλουστατα: Συγκράτησαν και χαροποίησαν μόνο τα μάτια μας. Υπάρχουν πάλι άλλες που μοι- άζουν σαν ήλικες άκτινες, σαν την άνοιξη. Άπ' όπου περνούν σκορπούν φως, ζωή, όρραία. Αυτές οι τελευταίες είναι ζω ν τ α ν ε ς όμορφες και δεν έχουνόυνται. Η όμορφιά, η λάμψη των ματιών, η όρραία, η άσπρη των ματιών, τα κανονι- κά χαρακτηριστικά δεν είναι κυρί- ως αυτά που συγκινούν σε μια γυναίκα, όσον το σύνολόν της, το κάτι, που τόσο δύσκολα περιγρά- φεται. Δυνατόν να μη είναι τόσο νέες, ούτε και τόσο όμορφη μια γυναί- κα και εν τούτοις όμως να θεωρή- ται ως όμορφη, όταν παρουσιάζει άπλότητα, χάριν και σεμνότη- τα στας κινήσεις της και στην έν γένει συμπεριφορά της. Για τον λόγον αυτόν πρέπει Κυρίες μου, ν' άποφύγετε να εί- σαι άποστομής κινήσεις, οι άσμενες στάσεις που είναι τόσο άκτισθη- κές και οι άσκοποι άνευρησμοί που τις περισσότερες φορές ταπει- νώνουν.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

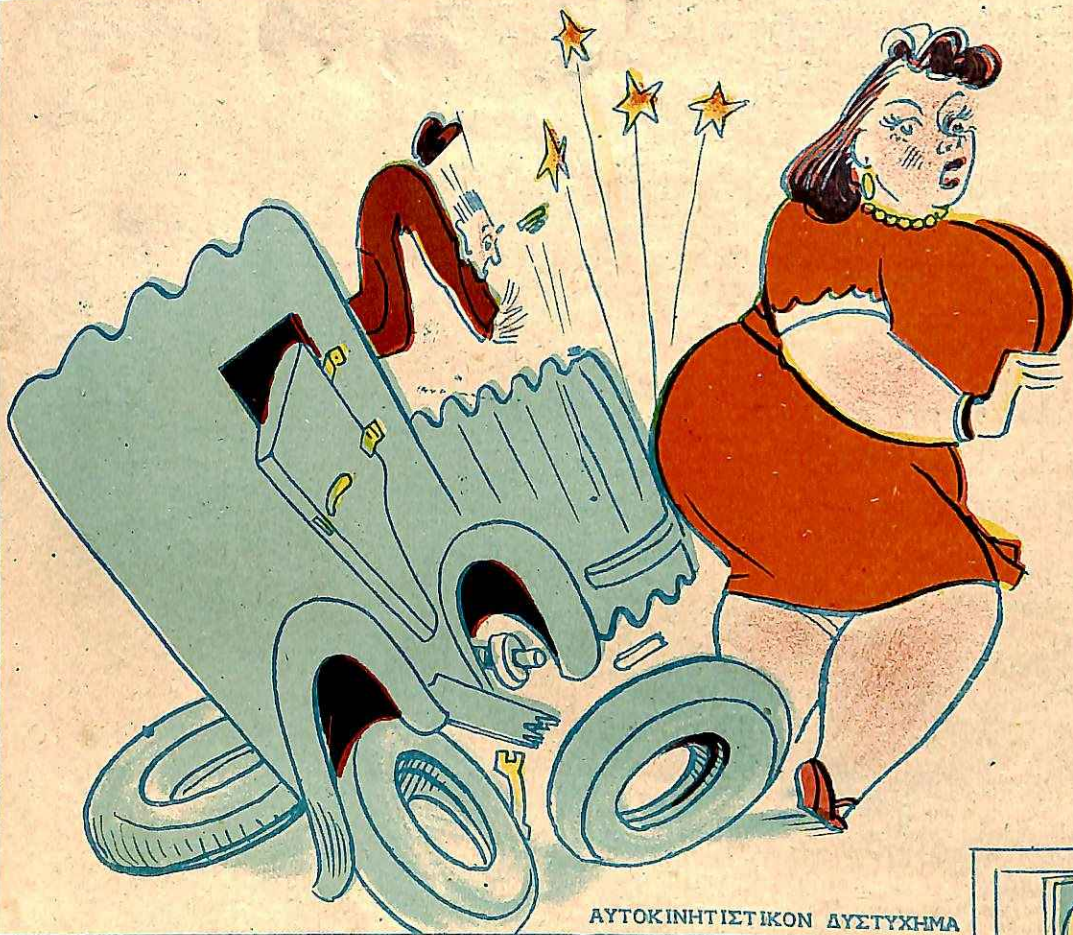
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟΝ ΑΥΣΤΥΧΗΜΑ

— ΜΕΙΔΙΑΣΑΤΕ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ

“Όταν οι νεόνυμφοι φωτογραφίζονται με μαγνήσιο.

— Κύριε, ήρθε ό ράφτης σας με τό λογαριασμό.
— Ας περάσω.

— Κάνε σιγά, Χριστιανέ μου! Θά ξυπνήσης τη μαμά της.

— Είστε παντρεμένη;
— Όχι ακόμη, κύριε Πρόεδρε. Άλλά καλομελέτα κι' έρχεται!

— Τι άδελφες νά κάνουμε, κύριε έπόπτη; Τό δέντρο έπεφτε στή μέση τής γραμμής!